

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

ONTMOETING IN TIBET

N° 2756

WEKELIJKE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Ontmoeting in Tibet

HOOFDSTUK I

VAN AMERIKA NAAR TIBET

Hoewel het ver in de lente was en het al bijna einde april was, was de Bering Straat, de afscheiding tussen de Verenigde Staten van Noord-Amerika en het onmetelijke vasteland van Azië, bijna zover het oog reikte, nog overdekt met ijsschotsen.

Toch begon de winter te zwichten voor de herhaalde aanvallen van de lente en de strijd werd voltrokken onder een dof gerucht, een hol gerommel, dat op tientallen mijlen afstand hoorbaar was en dat veroorzaakt werd door

het kruien van het ijs. Het water, voor een deel al verwarmd door de zonnestralen, tastte de grondslagen van de hoge ijsbergen aan, waarvan er telkens weer een omkantelde, en met donderend geraas de ijsvloer in zijn omgeving verbrijzelde, zodat de walrussen, die zich in het zonnetje lagen te koesteren, verschrikt naar alle kanten wegstoven en hun toevlucht zochten in hun eigenlijke element.

Op sommige plekken was de ijsvloer nog vele meters dik en het zou wel juni

worden, voor al het ijs verdwenen was en de Bering Straat weer bevaarbaar zou worden. Maar hier en daar kwamen al gaten en geulen, die hoe langer hoe breder werden en het zou niet lang meer duren, of het pleit tussen de zonnewarmte en de ijzige koude van het barre noorden zou beslecht zijn tot begin oktober de eerste ijsschotsen weer zouden komen opdagen.

De meest absolute eenzaamheid heerste op deze plek. Op de kusten van Alaska, aan de oevers van het Konjagen Schiereiland woonden de Eskimo's, die over een maand de Bering Straat in alle richtingen zouden doorkruisen in hun kleine kajaks, ranke vaartuigjes, van boomschors en zo licht, dat een man ze gemakkelijk op zijn schouders kan vervoeren en die door middel van een dubbele pagaai buitengewoon snel kunnen worden voortbewogen. Maar de Eskimo's waren nu nog ver weg en begonnen pas hun winterverblijven te verlaten, die in het ijs waren uitgegraven, om hun zomerverblijven te betrekken, ruwe hutten uit boomtakken en klei opgetrokken.

Hier op deze bevroren vlakte heerste echter de stilte des doods, die alleen werd onderbroken door het kruien van het ijs, dat nu en dan klonk alsof er kanonschoten werden gelost, wanneer de zware schotsen op elkaar botsten. Slechts nu en dan klapwiekten een paar zeearenden met brede vleugelslag over het ijsveld, maar zij vlogen allemaal landwaarts, want zij wisten wel, dat er op deze barre ijsvlakte voor hen geen voedsel zou zijn te vinden.

Heel hoog in de lucht, vanaf de grond nauwelijks zichtbaar, vloog een reusachtige vogel, die de vleugels helemaal niet bewoog, maar met grote snelheid als het ware voortschoot, onder een scherp gonzend, ver hoorbaar geluid. Het was een vliegmachine. Haar hele huid glansde zwak in het licht van de zon, die net was opgekomen. De machine was helemaal gebouwd uit aluminium, ook de vleugels, de stuurvlakken en de romp.

Met een grote snelheid bewoog deze

kunstmatige vogel zich voort en de zeearenden, die haar hadden willen bijhouden, moesten het jammerlijk afleggen en bleven dadelijk achter.

Er waren drie personen aan boord van het vliegtuig, wanneer men een hondje buiten beschouwing laat. De man, die achter de stuurknuppel zat en de blik gericht hield op een kaart zonder einde, in een kastje met glazen deksel opgeborgen en die hij met behulp van een knop, die buiten het kastje uitstak, telkens iets verder kon draaien, was John Raffles, de Londense Gentleman-dief. Zijn beide metgezellen waren Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson.

Maanden geleden had een van Raffles' grillen hem naar Amerika, of liever naar Alaska gebracht, waar hij niets anders wilde doen dan op de poolvos en de wolf jagen. Maar de omstandigheden hadden gewild, dat het al gauw een totaal andere jacht werd: een jacht op mensen. Dagen waren weken geworden, het ene avontuur was het andere gevolgd en Raffles had in een paar maanden tijds met zijn twee vrienden heel wat meer en wat gevaarlijkers beleefd dan duizenden anderen in hun hele bestaan.

Hij was betrokken geweest bij het avontuur van professor Armstrong, die daar in het barre noorden, alleen met zijn knappe dochter, Sylvie, kwam zoeken naar een monsterachtig grote diamant, die hij dan ook vond, maar alleen om hem onder de invloed van een geheimzinnige kracht voor zijn ogen te zien exploderen, een diamant van bijna tachtig centimeter hoog. De professor was naar Europa teruggekeerd, bitter teleurgesteld, hoewel in ervaring rijker, maar zijn dochter was daar achtergebleven, want zij had haar hart verloren aan een stoere pelsjager, Jim Cooper, met wie zij in het huwelijk was getreden.

Intussen had de loop der gebeurtenissen Raffles naar New York gebracht en hij kwam daar net bijtijds om opnieuw de strijd aan te binden met de bende van «'t Kwade Oog», die opnieuw haar

kop had opgestoken en de hele stad terroriseerde. Om die strijd met des te meer kans op welslagen te kunnen voeren, had Raffles dadelijk James Henderson en Brand naar Europa gestuurd en naar Zuid-Amerika, om daar respectievelijk de wonderbaarlijke vliegma-chine te gaan halen, waarin hij nu vloog en een kleine, maar snelle duikboot, die verborgen was geweest in een kreek van de Golf van Mexico, waar Henderson haar was gaan halen.

De boot werd niet gebruikt en lag nog altijd goed verborgen niet ver van New York, maar de machine des te meer. Zij had Raffles uitstekende diensten bewezen en het einde van de strijd was geweest, dat de bende van het «Kwade Oog», nog voor zij veel belangrijks had kunnen uitrusten, van de aanvoerder tot de laatste van de luitenanten en bovendien tot bijna alle leden was uitgeroeld.

Raffles kon met dit succes meer dan tevreden zijn en omdat de politie on-dankbaar genoeg was, hem, niettegenstaande zijn hulp, achterna te zitten, besloot hij, naar Europa terug te vlie-gen. Niet over de Atlantische Oceaan echter, zoals hij al zo dikwijls gedaan had, om tien uur later al in Londen te zijn teruggekeerd, maar dwars over Si-berie, China en Azië.

De vliegtocht zou dan op zijn minst drie of vier dagen duren, maar Raffles had de tijd en hij was van plan, zich eens te gaan overtuigen, hoe het stond met een van zijn «steunpunten» in een onherbergzame streek van het reusach-tige Indische rijk gelegen en waar hij een groot fortuin aan diamanten en an-dere edelgesteenten had verborgen.

Deze luchtreis leek erg gewaagd, maar Raffles wist heel goed wat hij van de «Duivel der Lucht» kon vergen. Benzine had hij niet nodig want zijn toestel werd elektrisch aangedreven en de ac-cumulator, die zijn vinding was en waar-in eigenlijk het hele geheim school, kon maanden lang zijn kracht leveren, zon-der opnieuw te worden geladen; het is waar, dat het laden wel bijna twee we-ken duurde. Olie, smeenolie, was het

enige wat ook voor deze machine onmis-baar was, maar Raffles had de voor-raad in New York vernieuwd.

Hij zou dus terug keren, maar wéér had het lot het anders beslist en in die-zelfde streek bijna, waar hij een paar maanden tevoren door de met een dikke laag sneeuw overdekte vlakte had ge-dwaald en waar nu de lente alle knop-pen deed uithotten, het gras hoog deed opschieten en de bloemen deed geuren, had hij een hele eigenaardige ontmoet-ing. Want toen de machine wegens een onbetekenend defect aan een onderdeel van de motor moest landen, waren Raf-fles en zijn metgezellen getuige van een overval van rovers op een post'koets en toen zij hulp konden bieden bleek het, dat er onder de zwaa' gewonde reizigers niemand anders was dan Jim Cooper, terwijl zijn jonge vrouw door de bandieten was weggevoerd.

En opnieuw volgde een reeks avon-turen, die eindigden met een totale ne-derlaag van de bandieten, terwijl het jonge vrouwtje weer bij haar pas ver-worven echtgenoot werd teruggebracht.

Daarna echter belette Raffles niets meer, eindelijk zijn meermalen onderbro-ken reis voort te zetten en zo komt het, dat wij hem en zijn twee metge-zellen op tweeduizend meter boven de ijsvlakte van de Bering Straat aantref-fen, op weg naar Londen.

Nu zou nog het bezoek aan de schat-kamer komen en dan ging het op Lon-den toe. Daar Raffles van plan was, de reis zodanig in te richten, dat zij met niet al te grote vermoeienissen ge-paard zou gaan, had hij het plan op-gevat 's middags al in Londen te arri-veren en dan enige uren rust te nemen.

Hij liet de machine nu aanzienlijk dalen, want de tegenovergestelde oever kwam al in zicht en hij hoefde er echt niet bang voor te zijn, dat de spaar-zame bewoners van deze barre streken zich veel zouden aantrekken van de buitengewone snelheid van de machine, verondersteld dat zij zo'n toestel ooit gezien hadden, een snelheid, die bij de politie over bijna de hele wereld, helaas, meer bekend was, dan Raffles wel lief

kon zijn.

Raffles liet de baai van St. Laurentius links liggen en vloog over de bronnen van een kleine rivier die zich uitstort in de Baai van Koliutschin. Maar verder wilde hij niet gaan, want het was niet zijn plan, het onherbergzame Siberië te bezoeken. Hij wilde Kamchatka oversteken, het Siberische, geweldig grote schiereiland, vervolgens de Zee van Okhotsk, die waarschijnlijk ook nog toegevroren zou zijn, om dan dwars over China, India te bereiken.

Op zijn machine durfde hij wel te vertrouwen en zij zou hem onderweg zeker niet in de steek laten; toch zou zijn weg op vele punten beslist niet zonder grote gevaren zijn, want niet alleen moest hij over landen vliegen, waar de bevolking alle vreemdelingen een dodelijke haat toedroeg, maar ook India, was in die tijd erg onrustig en oproerig en ook daar waren streken, waar het voor een Engelsman met levensgevaar gepaard zou gaan zich te vertonen.

Het landingsterrein zag er weliswaar verre van aantrekkelijk uit, maar Raffles had nu eenmaal het besluit genomen, de krachten van zijn metgezellen

en hemzelf een beetje te sparen en de reis, zelfs in de gemakkelijk ingerichte cabine van zijn machine was voor degene die niet stuurde, vermoeiend.

Bovendien zou er gelegenheid zijn, om de mondvoorraad wat aan te vullen. Er waren aan boord blikjes met geconserveerde levensmiddelen genoeg, maar er ging toch niets boven een verse hertebout of een goed toebedeide haas. En Raffles wist, dat er in deze streek hazen, sneeuwkonijnen, elanden, wilde varkens en eetbare vogels in overvloed waren.

Hij bleef dus nog enige minuten in grote kringen rond vliegen, om 'n goed landingsterrein te zoeken en meende dit eindelijk gevonden te hebben in een brede en lange vallei, waar de bodem al door de dunne sneeuwlaag heen te voorschijn kwam. Toch moest Raffles al zijn vliegerskunst te hulp roepen, om een goede landing te maken, want de bodem was door het smeltwater erg drassig en de machine zou misschien over kop zijn geslagen, als de landing te stijl was geweest. De wielen liepen dan ook vrij gauw vast in de modderige bodem en daarop stond de machine stil.

HOOFDSTUK II.

OP WEG

Onmiddellijk en om te beletten dat de wielen nog verder zouden inzakken, werden de eiken planken te voorschijn gehaald, die altijd werden meegenomen, voor de wielen neergelegd en met vereende krachten slaagden de drie mannen erin, ze op de planken te trekken, zodat verder wegzakken onmogelijk zou zijn.

De drie mannen deden snel de vlieger-overall uit, want hier had de zon al zoveel kracht, dat zij konden volstaan met een korte jekker. Zij grepen hun geweren en daar ze geen risico liepen, dat ijsberen of ander schadelijk wild de machine zouden kunnen beschadigen, daar er hier ook geen mensen woonden, trokken zij er gezamenlijk op uit, om te proberen, wat eetbaar wild onder schot te krijgen.

Busto, de terrier, dol van blijdschap, dat hij voor enige ogenblikken uit zijn gevangenis verlost was, sprong luid blaffend rond, rolde zich in de sneeuw en rende een denkbeeldige kat achterna.

De reizigers hoefden niet ver te gaan, want het wild was in deze streken, door mensen weinig bezocht, zeer overvloe-

dig. Zij kregen een paar vette sneeuwkonijnen uit hun hol, en Raffles en Brand legden ze met een paar goed gemikte schoten neer.

Daar het toch onmogelijk zou zijn, veel vers voedsel aan boord van de machine mee te nemen en Raffles er een hekel aan had, onschadelijke dieren nodeloos te doden, zo stelden de twee vrienden er zich tevreden mee, nog een soort speenvarken te schieten, dat Henderson op zijn sterke schouders laadde, waarna de terugtocht werd aanvaard.

De lucht was zo helder, dat zij de machine op een half uur lopen afstand duidelijk konden zien. De stilte van de Poolstreken werd alleen verbroken door de voetstappen van de drie mannen in de sneeuw, die zienderogen smolt. Over twee weken zou het zelfs hier volop lente zijn.

Zodra zij de machine weer bereikt hadden, begon Henderson voorbereidse- len te maken om het gevangen wild klaar te maken. Hij stroopte een van de hazen en maakte een klein houtvuur met behulp van droge takken, die hij ging zoeken in een naburig bosje. Op

een van sneeuw vrij gemaakt stukje grond werd eerst 'n laag van die kleine keien gelegd, bijna zuiver rond afgeslepen door de invloed van weer en golven, zoals men ze in deze noordelijke streken veel vindt; daarna werden de takken gelegd, luchtig op elkaar, zodat de trek verzekerd zou zijn en daarna stak Henderson het kleine brandstapel-tje aan.

Hij had het konijn al zorgvuldig schoongemaakt en deed het nu in een van de aluminium kookpannen, die tot de kleine keukenuitrusting van het vliegtuig behoorden, na deze eerst met sneeuw te hebben gevuld. Er kwam wat zout bij, wat laurierbladen, een snuifje peper en 'n kwartier later verried een prikkelende lucht, dat Henderson zijn werk als kok uitstekend verstond en een krachtig maal klaar had, dat waard geweest zou zijn, op de tafel van een fijnproever te verschijnen.

Busto was er zozeer van onder de indruk geraakt, dat hij onmogelijk meer kon stilzitten en zacht kreunend onophoudelijk om het vuur bleef heendraalen.

De aluminium borden werden te voorschijn gehaald en een ogenblik later zat men aan de maaltijd. Deze was heel eenvoudig, want een stuk scheepsbeschuit moest de plaats van aardappelen en groenten innemen. Busto deed een vorstelijke maaltijd met het overschot van het konijn.

De tweede langoor en het speenvarken werden door Henderson volgens de regels der kunst schoongemaakt en daarna opgeborgen in de provisiekamer van de machine, want de «Duivel der Lucht» had een echte kombuis, al liet de hoogte daarvan iets te wensen over, zodat de reus wel genoodzaakt was, al zijn werkzaamheden zittende of knielende te verrichten.

Zodra de maaltijd was afgelopen, staken Raffles en Brand hun pijpen op en zochten zich een plaatsje uit in de zon, waar Henderson al een dikke, warme deken had uitgespreid.

De jongeman liet zijn helder blauwe ogen een ogenblik over het eenzame

landschap glijden, dat aan alle kanten door heuvels was ingesloten en zei toen:

— Het is een vreemd gevoel, in vijf minuten van Amerika naar Azië, over te steken en van het ene werelddeel naar het andere over te gaan, voor men tijd heeft om zijn pijp leeg te roken.

— Ja, en de oplossing is toch erg eenvoudig, dicht bij de Pool zijn Azië en Amerika immers alleen van elkaar gescheiden door een zeestraat van enige tientallen kilometers breedte. Maar wij bevinden ons hier in een zeer onherbergzaam gedeelte van Azië of eigenlijk gezegd van Siberië en pas veel verder naar het westen zouden wij het eerste teken van menselijk leven ontdekken, om van de beschaving maar niet eens te spreken. Brand volgde enige tijd de rook van zijn pijp en begon toen weer:

— Weet je, dat wij iets vergeten hebben?

— Wat dan?

— Wij hebben nog altijd dat goud en de bankbiljetten in de machine, die de bandieten hadden gestolen van de rampzalige reizigers in de postkoets, die allen zijn vermoord. Je hebt alleen aan Jim Cooper de zak met goudstukken kunnen teruggeven, afkomstig van de kleine erfenis, die hij juist was gaan halen, toen het lot ons op zo'n eigenaardige manier en net op tijd opnieuw zijn pad deed kruisen.

— Ik heb het niet vergeten, Charles, maar wij hadden echt wel aan andere dingen te denken, dan om dat geld aan de rechtmatige eigenaars terug te geven. Zodra wij echter een stad bereikt hebben, waar ik dat geld zal kunnen verzenden, zal ik het onmiddellijk doen toekomen aan de garnizoenscommandant van Fort Reliance, waar alle slachtoffers thuis hoorden, zodat hij het geld zal kunnen terug geven aan degenen, die het toekomt. Ik zou om alles ter wereld deze som niet willen behouden, er kleeft bloed aan.

Weer volgde er een tijd van zwijgen. Charles had enige tijd naar de ijlblauwe lucht gestaard en enige grote vogels op hun tocht westwaarts gevolgd. En nu zei hij op zachte, dromerige toon:

— Hoe heerlijk moet het nu in ons eigen land zijn. De hazelaars moeten nu in bloei staan, de seringen lopen uit, de meidoorn in de heggen verspreidt zijn doordringende geuren, de leeuwerik jubelt zijn levensvreugde uit, de zwaluw heeft haar nest gebouwd, het moet verrukkelijk zijn. Ik wilde, dat wij op een van je landgoederen zaten, Edward.

— Wij zullen daar ook een paar weken gaan uitrusten, dat beloof ik je, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Wij zullen dit doen, zodra wij thuis zijn, Charles.

— Mag ik weten waar nu de reis heengaat, mylord, vroeg Henderson.

— Naar huis, James, antwoordde Raffles glimlachend.

— Rechtstreeks, mylord? vroeg Henderson met glinsterende ogen.

— Dat niet, James. Wij maken een kleine omweg over India.

Het zou nog een paar uren licht zijn en Raffles besloot daarvan gebruik te maken om naar het doel te vliegen, dat hij zichzelf voor die dag gesteld had.

De machine werd weer van de planken afgerold, die aan boord werden genomen en ze klommen snel in, om te voorkomen, dat de machine te ver zou wegzakken, maar toch kostte het nog enige moeite en moest de schroef heel snel rond draaien, om de wielen los te maken uit de modderige bodem. Toen steeg «De Duivel der Lucht» snel en zette koers in zuiver zuidelijke richting.

Binnen enkele minuten vloog zij over de nog geheel toegevroren Anadyr, de rivier, die in de golf van die naam uitloopt en een ogenblik daarna kwamen al de uitlopers in zicht van het gebergte, dat als het ware de ruggegraat vormt van Kamchatka. Het is een lange bergketen, die zonder onderbreking over het hele schiereiland tot bijna aan de baai van Anadyr loopt. Men kon het dus stellen buiten het kompas en zelfs buiten de kaart voorlopig, want men hoefde niets anders te doen, dan deze bergkam te volgen.

Het was nodig, dat de machine tot meer dan drieduizend meter steeg, want de juist genoemde bergketen bereikte

hier en daar meer dan tweeduizend meter hoogte en op enkele hoogten verheffen de bergen zich tot vier en vijf duizend meter. De toppen waren nog met sneeuw bedekt en de zonnestralen, die er schuin opvielen, toverden een verrukkelijk schouwspel voor de ogen van de luchtreizigers.

Het was hier boven fel koud en een benzinemotor zou 't waarschijnlijk niet lang hebben uitgehouden. Maar een kleine elektrische kabel verspreidde een zachte warmte in de cockpit, waardoor de temperatuur heel dragelijk was, ofschoon het nodig bleek, dat ze hun dikste pelsen aandeden. Op deze hoogte was de temperatuur zeker ook nu nog tot dertig graden onder nul gedaald, vooral nu de zon al naar de horizon zakte.

Raffles had de snelheid zo hoog mogelijk opgevoerd en met een gierend geluid schoot het wonderlijke toestel door de lucht. Men liet de stad Kamensk op enige mijlen afstand rechts liggen, waarna de reis werd voortgezet met de wetenschap, dat er zich voor Utkolok geen bewoonde plaats meer in zicht zou komen.

De zon ging bloedrood onder en had met haar omtrek net de denkbeeldige lijn aangeraakt, die aarde en lucht scheidt, toen de juist genoemde havenstad in zicht kwam.

Raffles had het gebergte al verlaten en daalde nu naar een eindeloze vlakte, niet ver van een kleine stroom, die op een van de uitlopers van het gebergte ontsprong en zich een weg baande door een klein bos, dat zich op enige afstand verhief. Was de zon op tweeduizend meter nog te zien, voor degenen, die de vaste grond onder de voeten hadden, was zij al achter de kim verdwenen en het was in een schemering, dat «De Duivel der Lucht» neerstreek, op honderd meter van de rand van het bos en wel op een grasvlakte voortreffelijk geschikt als landingssterrein, al was het gras misschien wel wat hoog.

Voor onaangename verrassingen hoefde men niet bang te zijn, noch voor nieuwsgierige vragen, want de stad lag

op minstens tien kilometer afstand en de streek was hier volkomen verlaten. De luchtreizigers verlieten de machine

voor de tweede keer en maakten aanstalten om op deze plek te kamperen.

HOOFDSTUK III.

VAN KAMCHATKA NAAR TIBET

De machine had een stevige waterdichte tent voor vier personen aan boord die direkt werd opgezet op vijftig meter afstand van de bosrand en bijna even ver verwijderd van het stroompje, dat kabbelend zich door de vlakke kronkelde.

Nu de zon verdwenen was, deed de kou zich duchtig voelen, op deze grote hoogte, nauwelijks tachtig kilometer van de Poolcirkel en er werd dan ook dadelijk een flink houtvuur aangelegd.

De koude had de honger gescherpt en Henderson haastte zich dan ook een gedeelte van het speenvarken klaar te maken. In de kleine elektrisch verwarmde oven, maakte Henderson enige maïskoecken, die er verleidelijk uitzagen, toen ze op de helder geschuurde aluminium borden lagen en een beker dampende melk was een voortreffelijke drank bij vijftien graden kou. Het maal liet zich uitstekend smaken, de pijpen werden te voorschijn gehaald en zacht begonnen de mannen te praten.

Een uur later gingen zij de tent in, waar Busto hen onmiddellijk volgde, om voor de tentklep de wacht te houden, het duurde niet lang, of de drie mannen sliepen vast.

Het vuur doofde uit en de kou werd nijpend. Zij vertrouwden zich echter volkomen toe aan de hond, die zeker op het geringste geluid van een rondzwervende beer of van die wilde honden, zou ontwaken en aanslaan.

De mannen sliepen ruim negen uur, voor hun doen buitengewoon lang en zij werden volkomen verkwikt wakker, toen het nog schemerde. Het was nauwelijks zeven uur in de ochtend. Maar de oostelijke hemel begon al te kleuren en over een half uur zou de zon aan de hemel staan.

Ofschoon het nog koud genoeg was, namen de drie mannen dadelijk een bad in de beek, kleedden zich aan en ontdekten nu, dat zij zo 'n honger hadden, dat dadelijk alle zeilen werden bijgezet om die te stillen. Warme chocolade, ani-

ge scheepsbeschuiten en wat gedroogd vlees, vormden het eenvoudig ontbijt.

De zon was al opgekomen en alles voorspelde een verrukkelijke dag. De tent werd snel afgebroken, zorgvuldig ingepakt en aan boord van de machine gebracht.

Raffles had gelegenheid aan de rand van het bos een klein, fraai hert met roodachtig haar te schieten, waarvan het vlees voortreffelijk smaakt en nadat het gevild en schoongemaakt was en behoorlijk opgeborgen in het heiligdom van Henderson, werd de reis dadelijk voortgezet.

« De Duivel der Lucht » verliet Kamchatka en maakte aanstalten de Zee van Okhotsk in haar hele breedte over te steken, die op deze plek, dat wil zeggen van Utkolok naar Nykotejewsk, bijna zeshonderd kilometer breed is. Zoals Raffles wel gedacht had, was de zee nog lang niet ijsvrij en het zou zeker wel tot het laatst van mei duren, voor de scheepvaart op gang kon komen.

De machine legde deze grote afstand in iets meer dan vijf kwartier af, op een hoogte van niet meer dan zes honderd meter, maar zij steeg dadelijk weer tot meer dan drie duizend meter, zodra de tegenovergestelde kust in zicht kwam.

Raffles had besloten een zuiver rechte lijn te volgen, om de weg zo veel mogelijk te bekorten, dat wil zeggen, dat nu de stad Blagovestchensk op de grens van Siberië en Mantsjoerije, zijn eerste doel moest zijn. De afstand bedraagt nog geen vijfhonderd kilometer en het was tien uur in de ochtend, toen de machine op grote hoogte over de grensstad vloog, het onmetelijke Chinese Rijk tegemoet.

Brand had Raffles aan de stuurknuppel afgelost en deze hield zich bezig met het bestuderen van de kaart.

Daar het er weinig op aan kwam of de machine gezien werd in deze streken, liet Brand haar zo ver mogelijk dalen, tot omstreeks duizend meter, hoog genoeg om buiten het bereik van eventuele kogels te blijven. Maar al snel moest Brand de machine weer aanzienlijk laten

stijgen, want aan de kim vertoonden zich reeds de uitlopers van het geweldige Khingan-gebergte, een ontzaglijke bergketen, die Mongolië scheidt van het eigenlijke en veel dichter bevolkte China, met zijn spoorlijnen, zijn kanalen, zijn wegen, bruggen en huizen.

En zo rijk Mantsjoerije en China zijn aan rivieren, zo waterarm is de eindeloze woestijn van Gobi, die alleen in het noorden enige vruchtbaarheid ontleent aan de wateren van de Amoer, de machtigste stroom in dit gedeelte van Azië en die zich over duizenden kilometers lengte uitstrekt van het hartje van Mongolië tot in Siberië, om zich tenslotte uit te storten in de Zee van Othotsk. De toppen van deze bergketen verhieven zich hier en daar tot een hoogte van drieduizend meter.

Het zou zeker veiliger zijn geweest, om het gebergte rechts te laten liggen, maar dat zou de weg aanzienlijk hebben verlengd en Raffles vertrouwde zo volkomen op zijn machine, dat hij besloot, in rechte lijn dwars over de troosteloze Gobi woestijn te vliegen, ofschoon hij wist, dat hij daar zogoed als geen bewoners zou aantreffen. Een afstand van vijftientig honderd kilometers scheidde de grens, die zij net waren overgevlogen van de eerste bewoonde plaats in het zuiden, de stad Suchow en over die reusachtige afstand verdeeld, zouden zij zeker geen drie of vier dorpen aantreffen, nog afgezien van het feit, dat het waarschijnlijk beter zou zijn die dorpen te vermijden.

Brand had de snelheid van de machine zo hoog mogelijk opgevoerd, om zo snel mogelijk deze barre woestijn achter zich te laten en met een enorme snelheid suisde de « Duivel der Lucht » door de lucht.

Henderson, die een ogenblik zwijgend door een van de raampjes naar de aarde had gekeken, die niets anders te zien gaf dan 'n gele zandzee, slechts hier en daar onderbroken door enkele armzalige palmbomen, die moeizaam hun leven schenen te rekken, wendde zich nu tot Raffles, die zijn kaart be-

studeerde en zei :

— Ik zou u wel een vraag willen stellen, mylord ?

— Laat maar eens horen, James.

— Zou u mij willen vertellen, mylord, wat er met ons gebeuren zou, als wij met deze snelheid tegen een huis zouden aanvliegen ?

— Ik denk, James, dat men ons in kleine stukjes, niet groter dan een hazelnoot, zou terugvinden, antwoordde Raffles glimlachend. Het is echter ook heel goed mogelijk, dat wij door de geweldige snelheid, machine en mensen, als het ware tot een reusachtige pannenkoek zouden worden plat geslagen, niet hoger dan een decimeter en een meter of twintig in doorsnee.

— Ik dacht, mylord, dat wij er eigenlijk glad zouden doorheen gaan, zoals een kogel door een plank gaat, zei hij.

— Ik zou het experiment maar liever niet wagen, James, antwoordde Raffles. De « Duivel der Lucht » is snel, maar zo snel als een geweerkogel, die een beginsnelheid heeft van meer dan zeshonderd meter per seconde, is hij toch niet.

— Kunt u haar niet zo snel maken, mylord ? vroeg de reus verder.

— Het zou misschien wel te proberen zijn, James, antwoordde Raffles glimlachend, maar wij zouden dan voor eigenaardige moeilijkheden komen te staan. Want die snelheid van de geweerkogel komt overeen met een uursnelheid van 2160 kilometer, dat is viermaal zo snel als mijn toestel. Veronderstel nu eens, James, dat je zin hebt, om met zo 'n toestel een tochtje te maken van Londen naar Wimbledon, om daar de tenniswedstrijden te gaan bijwonen en dat op omstreeks vijftien kilometer van Londen is gelegen. Je zou die reis kunnen volbrengen in het 170ste gedeelte van een uur, dat wil zeggen in ongeveer 22 seconden.

— Maar ik wil niets liever, mylord, riep de reus uit.

— Alles goed en wel, James, maar je hebt één kleinigheid over het hoofd gezien. Heb je wel eens aan het rem-

men bij het dalen gedacht ? Wel, de piloot zou al moeten beginnen met vaart te verminderen, als hij Londen nog nauwelijks verlaten had. En nu zouden er twee dingen gebeuren. Of het voordeel van de grote snelheid zou totaal verloren gaan op zulke betrekkelijke kleine afstanden, daar aan een landing bij zo 'n ontzettende snelheid natuurlijk niet te denken valt, of de piloot zou, al begon hij maar één seconde te laat zijn vaart te verminderen, op een paar kilometer voorbij het gestelde doel terecht komen, zodat je dan verplicht zoudt zijn, uit te stappen en je benen te gebruiken om naar Wimbledon terug te wandelen, wat je misschien niet prettig zou vinden, en zeker niet de bedoeling was.

— Ik zou het erg onaangenaam vinden, mylord, gaf de reus gul ten antwoord. Ik vergeet het maar. Maar gelooft gij niet dat zulke vliegmachines nog eens zullen worden uitgevonden ?

— Dat geloof ik zeer zeker. Het laatste type straaljager haalt, meen ik, zo 'n 1200 km. per uur.

— Wat zegt u daar, mylord ? Bijna twaalfhonderd kilometer per uur ? Welke machine heeft dat gepresteerd ?

— Dat deed, antwoordde Raffles, een Engelsman, de piloot Neville Duke, die op de 8ste september van het jaar 1953 boven een kuststrook van Sussex, die snelheid bereikte. Zijn toestel was een Hawker Hunter straaljager. Met dergelijke toestellen wordt de geluidsbarrière doorbroken. In ieder geval zijn die straaljagers nog heel wat sneller dan « De Duivel der Lucht » en voor grote afstanden zullen deze toestellen zeker hun nut hebben. Weet je wel, James, dat je daarmee in twee uren van Londen naar New York zult kunnen vliegen en heb je wel eens bedacht, dat je dan vier uren eerder zoudt kunnen aankomen dan je vertrokken was ?

Henderson wierp Raffles een verschrikte en ongelovige blik toe en zei toen grinnikend :

— Mylord wil een loopje met mij nemen.

— Absoluut niet, James, antwoordde Raffles glimlachend. De Amerikanen zijn ons in de tijd zes uur voor en daarvan verliezen wij er maar twee door de tocht. Met telegrammen is het toch ook zo gesteld. Wanneer je om twee uur in de nacht een telegram verzendt uit Londen naar Philadelphia, Boston of New York dan komt het daar een dag tevoren aan.

— Hoe praktizieren ze het? mompelde Henderson.

— Niet wij hebben dat gepraktiseerd, de zon deed het, antwoordde Raffles glimlachend. Wij kunnen er niets aan doen, dat wij bewegen en dat de zon onbeweeglijk is.

Henderson scheen een ogenblikje ingespannen na te denken en vroeg toen:

— Maar als ik nu doorvlieg, mylord, met die zelfde snelheid en altijd in dezelfde richting, helemaal om de aarde heen, dan kom ik juist vierentwintig uur vroeger in Londen terug dan ik vertrokken ben. En als ik zo maar door blijf gaan, wordt die ene dag een week, een maand, een jaar.

— Wacht een ogenblikje, James, viel Raffles hem lachend in de rede. Je zou op die manier weer een baby worden, maar je hebt bij die prachtige berekening een kleinigheid vergeten. Op de helft van de aardomtrek gekomen, zou je juist een half etmaal op de zon hebben gewonnen, maar van dat tijdstip af verlies je geleidelijk weer wat je op die manier gewonnen hebt en als je vierentwintig uren onder weg bent gebleven, dan zul je ook heel precies vierentwintig uren na je vertrek volgens de Londense klokken weer terug zijn.

Henderson trök een teleurgesteld gezicht en bromde voor zich heen:

— Dat is erg jammer, daar had ik niet aan gedacht. Het zou een goed middel-tje zijn om weer jong te worden.

— Maar een heel lastig middel, James. Ik weet niet of veel personen het er voor over zouden hebben, om vijftig of zestig jaren aan een stuk in een vlieg-machine te zitten en om de wereld heen te vliegen, om weer een knaapje van vier

of vijf jaar oud te worden. Het genoeg zou inderdaad wel wat duur gekocht worden.

Henderson antwoordde niet, maar verzinkte in diep nadenken en in zijn hoofd zoemden de getallen, eindeloze reeksen, cijfers, aftrekkingen, optellingen, ingewikkelde sommen, die hij probeerde op te lossen en die hem tenslotte zacht deden kreunen van inspanning. En het resultaat van al die overpeinzingen was zijn uitroep:

— Ik zal u wat zeggen, mylord, ik vind zevenhonderd kilometer per uur genoeg. En als ik naar Wimbledon wil gaan om de tennismatchen bij te wonen, dan zal ik een bus nemen.

— Dat is een uitstekend plan, James, houd je daarbij, gaf Raffles ten antwoord.

Intussen had « De Duivel der Lucht » de Gobi woestijn al voor meer dan het derde gedeelte overgestoken.

Rechts begonnen nu opnieuw bergen te verschijnen, die behoorlijk tot het ontzaglijke hoogland, dat het hele noorden van Mongolië en het zuiden van Siberië bedekt en waar de grootste rivieren van de genoemde landen en van Rusland hun oorsprong vinden.

Het was op het horloge van Raffles omstreeks twee uur in de middag, toen de machine de grote karavaanweg overstak, die dwars door de woestijn loopt en waarover ieder jaar talloze karavanen van kamelen trekken, beladen met producten uit Tibet, India en China, om die naar de spoorwegstations of een havenplaats te brengen.

Henderson had zich alweer in zijn kombus terug getrokken en maakte daar een voortreffelijke omelet van de eendeneieren, die hij had opgeraapt aan het Strand van de Bering-Straat.

Nadat Raffles en Henderson geluncht hadden, kwam de beurt aan Brand en Raffles nam de stuurknuppel van hem over. Het was hierboven nog erg koud, maar toch was een van de kleine bovenkleppen van de cockpit opengezet, om daar wat frisse lucht binnen te laten.

Een uur later kwam de stad Suchow

In zicht, gelegen aan de voet van het Tagh-gebergte, dat de zuidelijke barrière vormt, die de woestijn scheidt van Tibet, het geheimzinnige, nog zo weinig bekende land, waar nog pas weinige onderzoekers hebben kunnen binnendringen.

Raffles liet de machine dalen en streek tenslotte neer op een uitgestrekte zandvlakte, in de onmiddellijke nabijheid van een grote oase, waar palm-bomen hun kruinen naar de hemel staken en het gemurmur van een heldere bron te horen was. Het gras groeide er welig; het was een verademing na die eindeloze zandwoestijn, met haar glans als van geel koper, waarop meedogenloos de zon haar felle stralen neerzond. En hier beneden was het al zo warm, dat de drie reizigers snel hun vliegeroveralls uit moesten doen.

Zij rekten zich eens goed uit en liepen enige tijd heen en weer langs de rand van de oase en keken naar de schelkleurige vogels, die in de kruinen van de bomen op en neer sprongen en naar de plechtige maraboes, die onbeweeglijk op één poot staande, filosofeerden aan de oever van het kristalheldere stroompje, dat zich een weg baande door de oase.

— Zijn hier wilde dieren, mylord? vroeg Henderson, nadat hij vol verbazing enige tijd naar de statige steltlopers had gekeken.

— Dat zou ik menen, James. En ik hoop er geen ontmoeting mee te zullen hebben. Er zijn hier leeuwen van verbazende grootte, groter nog dan de Afrikaanse leeuw, poemas en tijgers, die in grootte niet veel onderdoen voor de Indische tijger en die zo mogelijk nog wreder en bloeddorstiger zijn. Er zijn ook giftige slangen, maar toch denk ik, dat wij van al die dieren op deze plek, op nauwelijks zes of zeven kilometer van de stad, wel geen last zullen hebben. Ik noem zo gauw een stad, maar eigenlijk is het niet veel meer dan een groot dorp.

— Blijven wij hier vandaag? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Ik zie geen reden waarom wij vandaag nog verder zullen gaan. Jij zult er toch zelf de voorkeur aan geven, een beetje beweging te nemen, na meer dan vijf uur in de cockpit van onze machine opgesloten te zijn geweest.

— Wat dat aangaat, ik verlang niets liever, antwoordde Brand op levendige toon. «De Duivel der Lucht» is een kostelijk vervoermiddel, maar het is geen Pullmancar.

— Hoe staat het hier met de mensen, mylord? vroeg Henderson weer, die al had rondgekeken of hij nergens iets van bewoners had kunnen vinden.

— Het zijn eenvoudige mensen, James, vrij goedaardig, merendeels landbouwers, die van schapenteelt leven, of graan verbouwen, en een voortreffelijk graan, dat verzeker ik je. Ik geloof niet, dat wij iets van hen te duchten hebben, in geval wij er mochten ontmoeten. Verderop, aan de andere kant van het gebergte wordt de zaak anders en ik zou het liefst een ontmoeting vermijden met de Tibetanen, vooral die van het gebergte, die woest en erg onbeschaafd zijn en de blanken met alle kracht van hun Mongoolse ziel haten. Het is nu wel wat beter dan het vroeger was, maar tot in 't midden der negentiende eeuw heeft geen enkele ontdekkingsreiziger in Tibet kunnen doordringen, die dit niet met de dood heeft moeten bekopen.

— Hebben zij hier vuurwapens, mylord?

— Hier zeker weinig, James, en dan nog hele ouderwetse dingen, die ik niet zou durven afvuren zonder vrees, dat ik de stukken in het gezicht kreeg. Maar in Zuid China en Tibet, waar zoveel opstanden zijn voorgekomen, zijn bij duizenden voortreffelijke Duitse en vooral ook Engelse geweren te vinden, Mausers, Lee-Metfords en ook ouderwetse Lebel's. Daarnevens vindt men vooral in Tibet nog van die zonderlinge oude vuurwapens, die in Europa in het begin van de zestiende eeuw in ge-

bruik waren, zo zwaar, dat alleen een hele sterke kerel ze zonder steun kon hanteren, terwijl anderen 'n gaffel nodig hadden, om er de loop van het monster op te kunnen steunen.

— Dat was immers in de tijd van de achttien tempo's, mylord ? riep Henderson uit.

— Dat heb je goed onthouden, James, antwoordde Raffles. Inderdaad was toen het laden van een geweer geen kinderwerk. De schutter droeg de altijd brandende lont aan een koperen haak van zijn gordel, in een holle koe-horen zijn kruit, in een zware tas zijn ronde, loden kogels, over de rechterschouder het zware musket, in de linkerhand de gaffel. Voor ons, die in de twintigste eeuw leven, is het een raadsel, hoe het mogelijk was, met die omslachtige apparaten een vuurgevecht te kunnen leveren en de jacht moet met die draagbare kanonnen niet bepaald een ontspanning zijn geweest. Sommige van die geweren waren zelfs zo zwaar, dat er twee mannen nodig waren om ze te kunnen dragen.

— En vindt men die nog in Tibet, mylord ? vroeg Henderson weer.

— Zo is het, James. Misschien zullen wij er wel zien, ofschoon ik niet van plan ben daar lang te blijven.

Men praatte nog enige tijd over hetzelfde onderwerp door, want Hender-

son was een van die eenvoudige, leergelige zielen, die niet rusten voor het onderwerp, dat zij eenmaal hebben aangeroerd, volkomen is uitgeput en Raffles was dus wel verplicht een soort cursus te houden over het gebruik van schietwapens, van de eerste oorsprong af.

In de loop van de middag wist Brand met een goed gemikt schot een antilope neer te leggen, een prachtig dier-tje, met kaarsrechte spits toelopende horens, licht bruin, met grote witte platen op rug en flanken, fijne poten en dat over een weergaloze snelheid beschikte.

Het vlees van dit hert was uiterst smakelijk, zoals bleek, toen Henderson het met vaardige hand had bereid en er een stuk van had gebraden aan het spit, boven het houtvuurtje, dat hij handig had aangelegd. Een beker fijne wijn bespoelde dit wildbraad, fijner van smaak dan haas of konijn.

Daar Raffles niet van plan was in deze onbekende streken 's nachts te vliegen werd het kamp opgeslagen, op ongeveer tien meter afstand van de rand van de oase. Om half tien reeds sliepen Raffles en Brand. Henderson hield de wacht, want de eerste durfde het kleine kamp niet onbewaakt te laten en er was besloten om beurten de wacht te houden.

HOOFDSTUK IV.

EEN ONVERWACHT OPONTHOUD

Om half een wakte Henderson Brand, die hem zou aflossen.

— Iets bijzonders gezien, James? vroeg de jongeman, die zich nog ietwat slaapdronken de ogen uitwreef.

— Niets, mijnheer Brand. Ik meen, dat ik heel in de verte in de vlakke even een leeuw heb horen brullen, maar dat was dan ook alles. Mensen heb ik helemaal niet gezien.

— Ga dan maar gauw liggen, James, en ga slapen, zei Brand, terwijl hij zijn geweer greep en bij het houtvuur ging zitten, dat Henderson had aangehouden.

De reus legde zich neer op de deken en kroop in zijn slaapzak, terwijl een hoopje bladeren en takken hem tot hoofdkussen diende. Het duurde geen volle minuut of zijn rustige ademhaling bewees, dat de vermoelenissen van die dag hem een gezonde slaap verzekerden.

De nacht verliep volkomen rustig en om zes uur waren allen wakker en op de been. Zij wasten zich in de beek, gebruikten hun ontbijt en maakten zich

klaar om hun reis te vervolgen.

Zoals gewoonlijk had Henderson de machine grondig onderzocht, want « De Duivel der Lucht » was zijn oogappel en hij verzorgde, ja hij vertroetelde het toestel alsof het een levend wezen was.

Het kamp werd opgebroken, de reizigers gingen aan boord, Raffles nam zijn plaats achter de stuurknuppel weer in en de tocht was weer begonnen. Een tijdlang moest Raffles op dezelfde plek grote spiralen beschrijven, steeds hoger stijgend, want op nauwelijks vijfhonderd meter afstand verhieven zich al de machtige toppen van het gebergte, dat hij zou moeten overvliegen.

Raffles was van plan nog diezelfde dag Tibet te bereiken, om daar nogmaals te kamperen en vervolgens de tocht te beëindigen dicht bij Lahore, een Indiase stad, waar in de onmiddellijke nabijheid hij een gedeelte van zijn schatten verborgen had.

Binnen enkele uren was de tocht over het Tsaidan gebied volbracht, dat eigenlijk niets anders is dan een ontzaglijke dalkom, langwerpige van vorm en

aan alle kanten ingesloten door de hemelhoge bergen.

Toen doemde in het zuiden opnieuw een smalle bergketen op. De machine zweefde er overheen.

Men was nu boven Tibet, boven het geheimzinnige gebied van de Dalai Lama, Staatshoofd en Opperpriester, wiens macht minstens even groot is als die van de Paus van de katholieken en waarschijnlijk nog veel groter, daar hij te beschikken heeft over dood en leven van alle Tibetanen. «De Duivel der Lucht» bevond zich toen op een hoogte van meer dan drieduizend meter.

Een totaal onverwacht schouwspel deed zich toen aan de luchtreizigers voor. Binnen enkele minuten waren zij van een troosteloze woestijn overgegaan naar een lachende streek, heuvelachtig, als bezaaid met kleine dorpen en steden, waar de kersebomen in bloei stonden, zodat hele streken als onder de sneeuw bedolven schenen, waar larixbomen, zware eiken, platanen en reusachtige cactussen broederlijk bij elkaar stonden. Overal ontsprongen kleine riviertjes, die zich verenigden tot grotere en links, diep onder de luchtreizigers waren de oppervlakten te zien van vijf of zes grote meren, dicht bij elkaar en van elkaar gescheiden door bergketens. Vlak voor hen lag het Zoutmeer en een ogenblik later waren zij er al overheen gevlogen.

En steeds hoger moest de machine stijgen, om de reusachtige toppen van het Karakoram gebergte over te kunnen vliegen. Nu verdween het lachende landschap weer als bij toverslag en wel bijna een half uur lang was er niets anders te zien, dan de woeste, met sneeuw bedekte bergtoppen, hier en daar onderbroken door de blauwachtige spiegel van een bergmeer.

Toen deze hinderpaal overwonnen was, strekte zich opnieuw een vlakke voor de machine uit. Zij vloog nu boven een gebied, dat al in kaart was gebracht, maar waar zich niettemin veel gedeelten bevonden, die nog niet door-

zocht waren. Ten noorden lag nu de schier eindeloze keten van de Chamen Tag, die over duizende mijlen met nog drie andere, bijna even hoge bergketens de toegang tot de Gobi woestijn onherrospelijk schijnt af te sluiten.

Aanstands liet Raffles de machine weer dalen, want wat zou het geven, als de mensen daar beneden die ongeloflijk snelle vogel zagen voorbij vliegen? Zij hadden zeker nooit van John Raffles gehoord, noch van zijn wonderbaarlijke machine.

En weer veranderde het toneel, weer doemden bloeiende valleien op, waar paarden, schapen, geiten en de inheemse yaks graasden, een dier dat het midden houdt tussen een lama en een berggeit, maar groter is dan de laatste en welks buitengewoon fijn, zijdeachtig haar zeer gezocht is door de tapijtwevers. Welige akkers strekten zich onder de vliegmachine uit, waar graan, rijst en erwten verbouwd werden.

Maar Raffles hield zich hier niet op en zette zijn tocht voort, hoe aanlokkelijk dat alles er ook uitzag. Hij wilde verder en de bergachtige streek proberen te bereiken in de buurt van het meer van Tengrinor, ten noorden van de hoofdstad Lhasa, de zetel van de Dalai Lama.

Maar na een uur ongeveer en na beurtelings tot bijna zesduizend meter te hebben moeten stijgen, waar de kou bijna ondraaglijk was en tot slechts 300 meter te zijn gedaald, vond Raffles een plek, die hem trok, gelegen in een vrij diepe langgerekte vallei, in de onmiddellijke nabijheid van het Tengrinormeer en beplant met dichte bossen. Een rivier slingerde er zich door, die in het genoemde meer uitliep. De plek was omstreeks tachtig kilometer van Lhasa verwijderd en het punt waar Raffles daalde lag op niet meer dan twintig kilometer van het stadje Durkin, op de westelijke oever van het meer.

Na enige malen boven de plek te hebben rond gecirkeld, liet Raffles de machine dalen en de «Duivel der Lucht»

gleed zacht neer op de bodem van de vallei. Het was een grote vlakte, met kort gras begroeid en voortreffelijk geschikt om er een vliegveld van te maken.

Allen stapten uit het toestel en snoven met welgevallen de heerlijke lucht op van de mimosa, die in grote getale de helling van de hoge heuvels bedekte. Het was inderdaad een heerlijke plek en men kon zich bijna niet voorstellen, hier in het land van de hemelhoge bergen te zijn, welke hier en daar 'n hoogte van 10.000 en meer meter bereikten.

Henderson had vol bewondering om zich heen gekeken en vroeg eindelijk :

— Waar ligt nu het meer mylord, waarvan u net gesproken hebt ?

— Op ongeveer zeven kilometer hier vandaan, James, antwoordde Raffles.

— Dat is wat ver, ik zou het graag eens willen zien. Zeven kilometer is 'n wandeling van anderhalf uur.

— Stel het je niet te gemakkelijk voor, James, antwoordde Raffles glimlachend, je zou moeten klimmen, mijn jongen.

— Klimmen om een meer te gaan bekijken ? riep Henderson vol bewondering uit. Daarvoor moet men in China zijn. Ligt het hoog dat meer, mylord ?

— Iets meer dan 4200 meter boven de zeespiegel, James, antwoordde Raffles.

— Meer dan vierduizend tweehonderd meter, maar verdampt dat water dan nooit ?

— Het verdampt evengoed als elk ander water, James, maar het meer wordt telkens gevoed door stromen, die van de omringende bergen komen en waarvan de toppen zich op meer dan 6000 meter boven de zeespiegel verheffen.

— Dan zal ik er niets meer van zeggen, mylord, antwoordde Henderson. Meren boven op een berg.

Hoofdschuddend liep hij weg om het kamp in orde te maken, dat hier zou worden opgeslagen.

Busto, dolblij, dat hij de vaste grond

weer onder de poten had, holde als uitgelaten rond door het gras, dat Henderson en Brand over een kleine oppervlakte begonnen uit te trekken, om plaats te maken voor de tent en voor het kampvuur.

— Zouden ze ons niet hebben zien dalen ? vroeg Brand, terwijl hij zich tot Raffles wendde.

— Dat lijkt mij niet waarschijnlijk, gaf deze ten antwoord. Daarvoor zijn wij hier te ver van een bewoonde plaats. Bedenk eens dat heel Tibet, dat een oppervlakte heeft van twaalf maal de grootte van het Verenigd Koninkrijk, maar anderhalf miljoen inwoners telt, dat is nog niet het vierde gedeelte van Londen. Ook hier zijn woestijnen van honderden mijlen in het vierkant, waar nooit een mens komt, hij zou er omkomen van honger en dorst.

Intussen hadden de werkzaamheden tot inrichting van het kamp een geregelde voortgang en het duurde niet lang of de tent was opgezet.

Het overschot van de door Brand geschoten antilope werd opnieuw klaargemaakt en het middagmaal smaakte uitstekend, hoe eenvoudig het ook mocht zijn. De pijpen kwamen weer te voorschijn en de drie mannen strekten zich uit in het gras. De zon was al achter de heuvels in het westen verdwenen. Het kampvuur werd ontstoken, want de kou zou gauw te voelen zijn.

Zodra de duisternis volkomen was, zochten Raffles en Brand de tent op, terwijl Henderson het eerst zou waken. En ditmaal was het meer nodig dan ooit, want net hadden de reizigers het verre gebrul van de leeuw gehoord. De reus had zijn pijp opgestoken en zat met zijn geweer tussen de knieën geklemd en de handen in de zakken van zijn pelsjekker voor het houtvuur, terwijl Busto op een hoop bladeren uitgestrekt, naast hem de wacht hield. Kwartier na kwartier verstreek en bijna was het ogenblik aangebroken, waarop Henderson Brand zou moeten wekken, toen een ander die taak van hem overnam.

Een ontzagwekkend gebrul, dat de lucht deed daveren, weerklonk op nauwelijks vijftig passen afstand van het kamp en het werd onmiddellijk beantwoord door de machtige stem van een ander roofdier, niet veel verder. Busto sprong met al de vier poten tegelijk van de grond, terwijl zijn haren in de nek als borstels overeind gingen staan.

De klep van de tent werd teruggeslagen en Raffles en Brand kropen op handen en voeten ijlings naar buiten, met hun geweer in de hand. Zij waren spoedig bij Henderson gevoegd, die zelf al was opgesprongen, het geweer in de aanslag, maar zij tuurden vruchteloos in de duisternis.

Toen liet opnieuw het gebrul zich horen, nu nog dichterbij. De leeuwen waren waarschijnlijk aangelokt door de lucht van het gebraden vlees.

Plotseling wees Brand naar een dicht bosje aan het begin van de helling en riep uit :

— Daar! Ik zie de ogen van het dier fonkelen.

Hij bracht bliksemsnel het geweer aan zijn schouder en wilde schieten, maar de groenlichtende ogen waren al verdwenen. Opnieuw klonk het schrikwekkende gebrul, nu op een totaal andere plek.

Raffles had met zijn voet het houtvuur wat opgerakeld en er een armvol droge takken opgeworpen, zodat het hoog oplaaide. En bij het licht van het houtvuur ontdekte hij een grote, roodharige leeuw, met buitengewoon lange manen, die, met zwiepende staart en hoog opgerichte kop onbeweeglijk naar de tent staarde, terwijl hij nu een zacht gebrom liet horen.

Raffles hief zijn geweer op, mikte tussen de ogen van de leeuw en drukte af. Met een gebrul, dat mijlen in het rond moest gehoord worden, sprong het verscheurende dier met alle vier zijn poten tegelijk van de grond, viel op zijn zij, stuiptrekte even en bleef toen stil liggen. De kogel van Raffles was in zijn hersens gedrongen.

Maar de andere roofdieren, sterk ge-

prikkeld en begerig naar buit kwamen onbeschroomd dichterbij. Charles Brand was toch onder de raming gebleven : het waren vier volwassen leeuwen, waarvan twee vrouwtjes, die echter weinig minder groot waren dan hun echtgenoten. Zij naderden met geweldige sprongen en al tweemaal had Brand vergeefs gevuurd. Hij was er alleen in geslaagd de woede van een van de dieren tot razernij op te voeren, door het dier licht aan een van de poten te verwonden.

Busto blafte als bezeten en het had weinig gescheeld of de moedige hond had zich onvervaard op de voorste leeuw geworpen. Raffles moest het dier op strenge toon terug roepen, om het van een wisse dood te redden.

Intussen werd de toestand hachelijk, want het was erg moeilijk, bij het flikkerende houtvuur goed te mikken. Een van de grootste leeuwen was nog maar enkele meters van Henderson af, die zijn geweer afschoot, maar miste. Met een woest gebrul nam de leeuw zijn sprong en stortte zich op de reus. Deze kon nog juist de vreselijke klauw ontwijken, die naar hem werd uitgeslagen, maar het zware gewicht van de leeuw gooidde hem om.

Onder het vallen echter wist hij zijn breed jachtmes bliksemsnel uit de schede te rukken en met alle kracht, die in hem was, stiet hij het brede lemmet tot aan het gevest tussen de ribben van het roofdier. Zonder een kreet te slaken, in het hart getroffen, plofte de leeuw neer, half over Henderson heen, waarbij de klauwen van zijn stuiptrekende voorpoten hem de dij openhaalden, door het dikke leer van zijn kniebroek heen. Met moeite wist Henderson zich van het zware lichaam te bevrijden, dat hem dreigde te verstikken en hij greep zijn geweer weer om Raffles en Brand te hulp te komen.

De jongeman verwondde een van de leeuwen dedelijk met een kogel, die hem in de keel drong en nu bleef er nog een leeuw over te bestrijden, een buitengewoon exemplaar, dat van het

puntje van zijn neus tot het kwastje van zijn staart zeker drie meter lang was. Het dier zat ineengehurkt, op ongeveer vijf meter van de vliegmaschine verwijderd, met de kop omlaag gebogen en klaar voor de sprong.

Maar Raffles had zijn geweer al in aanslag gebracht en zijn kogel trof de leeuw in de schouder. Met een gebrul, dat klonk als het rollen van de donder, ontspande de leeuw zijn spieren en deed in het wilde weg 'n ontzaglijke sprong.

Maar het dier had zijn bewegingen niet kunnen beheersen en het reusachtige lichaam kwam met zijn vijfhonderd kilo terecht op een van de vleugels van de machine. Er klonk een krakend, scheurend geluid en de vleugel knakte onder het gewicht van de leeuw, die er op een hoogte van drie meter op was gekomen. Het dodelijk gewonde dier gleed van de afgebroken vleugel, richtte nog meerdere verwoestingen aan, want in zijn doodstrijd wentelde hij zich heen en weer, zijn klauwen grepen woest om zich heen en retten de banden om de wielen van het onderstel in flarden en vernielden het casco en de spandraden.

Een revolvershot van Henderson

maakte een einde aan de doodstrijd van het dier, maar het onheil was al geschied, de vliegmaschine, die trouwe makker was zwaar gehavend.

Raffles greep 'n paar brandende takken van het vuur en ging dadelijk de schade opnemen. De aluminium vleugel zelf was gelukkig ongeschonden gebleven maar de bouten en schroeven, die het aan de romp verbonden, waren afgebroken als glas en op enkele plaatsen waren de moeren gewoon door een aluminium wand heengetrokken, zodat er op die plek grote gaten met gescheurde randen zichtbaar waren. Een van de wielen van het onderstel was volkomen vernield en bijna alle dunne houten staken waren als rietjes doormidden gebroken.

Het gezicht van Raffles had een ernstige uitdrukking gekregen.

— De schade is toch, hoop ik, niet onherstelbaar? vroeg Brand, die dichterbij was gekomen.

— Onherstelbaar gelukkig niet, Charles, antwoordde Raffles. Maar het zal op zijn minst een volle week duren, ben ik bang, voor wij met de hulpmiddelen die hier ter beschikking zijn, de schade hebben hersteld.

HOOFDSTUK V.

DE NACHTELIJKE PROCESSIE

De drie mannen brachten een onrustige nacht door, niet alleen omdat het mogelijk was, dat nog andere wilde dieren hen zouden kunnen opzoeken, maar ook wegens de ramp, die « De Duivel der Lucht » getroffen had.

Zodra het licht werd, gingen zij een nauwkeurig onderzoek instellen, om de schade te kunnen opnemen.

De machine was zodanig gebouwd dat men de twee vleugels gemakkelijk kon los maken, voor het geval het toestel een plaats moest vinden in een kleine loods of schuur. Zij waren bevestigd met bouten, die door gaten in de opstaande rand van de romp werden gestoken en daarin werden vastgehouden door zware moeren. Zoals gezegd, waren door de val van het zware dier op sommige plaatsen die moeren door de gaten heengedrukt, die helemaal waren uitgescheurd, terwijl elders de moerbouten waren afgeknapt. De spanraden waren ook gebroken en dat was nog een geluk, anders zou de vleugel verbogen zijn en dan zou het niet mogelijk zijn geweest hem opnieuw te

richten, zonder de toestellen en gereedschappen, die daarvoor nodig waren. Het onderstel was zo goed als totaal vernield.

Nu zaten er in de gereedschapskist, aan boord van de machine, natuurlijk schroeven en bouten en andere wisselstukken, maar er zouden nieuwe gaten geboord moeten worden, inplaats van de uitgescheurde, er zouden nieuwe aluminium latten voor het onderstel gezaagd moeten worden, de spaken van het vernielde wiel moesten opnieuw gericht worden, de banden door andere vervangen, en daar vooral het eerste werk op de millimeter aankwam, zouden er, zoals Raffles al gezegd had, minstens zes dagen mee heengaan, alvorens de vliegmachine weer volkomen bruikbaar zou zijn.

Klagen hielp hier echter niet, men moest direkt aan de slag, want om verschillende redenen zou het niet veilig zijn hier langer dan nodig was te blijven. De streek was niet zo eenzaam, of op enige afstand hier vandaan liep de grote weg van Lhasa naar Durkin.

Direkt na het ontbijt ging men aan het werk. Allereerst werden de gebroken delen zorgvuldig verwijderd, nieuwe spandraden werden van 'n schroefdraad aan het einde voorzien, om ze daarmee aan de wortels te kunnen verbinden, de kleine trekstangen, waarmee de spandraden behoorlijk gespannen konden worden.

In de loop van de middag vertoonden zich hoog in de lucht een aantal gieren, die blijkbaar waren aangetrokken door wat zij daar beneden in de vallei zagen.

— Hebben die dieren het op ons gemunt? vroeg Henderson, naar boven wijzend.

— Niet op ons, James, maar op de karkassen van de leeuwen, die daar liggen, antwoordde Raffles. Ik geloof, dat wij hen in de weg staan en wij zullen proberen de vliegmachine een eindje achteruit te trekken, zodat de gieren hun luguber werk zullen kunnen doen. En ik verzeker je, dat je hun overmorgen dankbaar zult zijn, want de nabijheid van die dode leeuwen laat zich gauw genoeg merken en wel op een hele onaangename manier.

Met de grootste voorzichtigheid werd dus het toestel een vijftigtal meters verder de vallei ingetrokken en het scheen alsof de gieren hierop hadden gewacht, want zij kwamen met wel veertig stuks ineens omlaag en wierpen zich op de kadavers van de dode leeuwen, om hun werk als doodgraver te verrichten.

En terwijl de roofvogels grote lapen vlees scheurden uit de dode lichamen en er mee wegvlogen om er hun jongen mee te voeren, of ze op de plaats zelf verzwolgen, gingen de drie reizigers, die zo plotseling, binnen enkele minuten beroofd waren van hun middel van vervoer, verder met het herstellen van de vliegmachine.

Die eerste dag waren zij zover gevorderd, dat de nieuwe spandraden gereed waren en dat er enige nieuwe gaten waren geboord in de opstaande rand van de romp, in plaats van de verniel-

de, die onbruikbaar waren geworden.

De nacht verliep nu volkomen rustig en de leeuwen waren al half opgegeten door de vraatzuchtige roofvogels, die de volgende dag zeker terug zouden komen, om hun bloedig, maar nuttig werk te voltooien.

Bij het krieken van de dag, toen de zon nog nauwelijks boven de horizon stond, werden de drie mannen wakker, ontbeten snel en gingen dadelijk opnieuw aan het werk.

Raffles, die zelf ijverig meehielp, ondeckte tot zijn blijdschap, dat de herstellingswerkzaamheden minder tijd in beslag zouden nemen dan hij aanvankelijk gedacht had, wanneer er zich althans geen onverwachte moeilijkheden zouden voordoen. Want tegen het vallen van de avond was het voornaamste werk al gedaan, de afgebroken vleugel was op zijn plaats bevestigd, de draden waren opnieuw gespannen en het toestel zou althans kunnen vliegen. Nu was het nog zaak te zorgen dat het van de grond kon komen.

Daartoe moest het hele onderstel worden weggebroken, want bijna alle stijlen waren door de stuiptrekkende leeuw stukgeslagen. De romp van het vliegtuig werd geschraagd met dunne boomstammen, op de juiste lengte gezaagd, waarna het onderstel werd gedemonteerd.

Er bevonden zich aan boord altijd enige losse stukken stevig essenhout, die alleen op maat gezaagd en geboord hoefden te worden, om de plaats te kunnen innemen van de vernielde stijlen. De nieuwe stijlen werden bovendien gewapend en versterkt met de stalen einden van de oude spandraden. Als alles goed ging, dan verwachtte Raffles al in de loop van de volgende dag te kunnen opstijgen. Maar diezelfde avond zou er iets gebeuren, dat de plannen van Raffles grondig wijzigde...

Het was omstreeks zeven uur in de avond en de zon was al verdwenen, de drie mannen rookten juist zwijgend hun pijpen, toen Raffles ineens het hoofd ophef en in luisterende houding

onbeweeglijk bleef zitten.

— Wat is er ? vroeg Brand na enige ogenblikken, terwijl hij onwillekeurig zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen.

— Hoor je dan niets ? vroeg Raffles, even het hoofd opheffend. Het komt uit oostelijke richting.

Henderson, die eveneens met inspanning had geluisterd, zei nu plotseling :

— Ik geloof dat ik ook iets hoor, mylord. Het klinkt als het verre geroffel van trommen. Ik heb wel eens in Afrika negertrommen gehoord en daar lijkt het op. Maar het kon ook evengoed het gerommel van een groot aantal kanonnen of zware vrachtwagens over een stenen weg zijn.

— Wij zullen ons maar liever bij het eerste houden, antwoordde Raffles. Kanonnen en vrachtwagens hoeven wij hier niet te verwachten.

Brand, die het geluid nu ook gehoord had, zei zacht :

— Het is zeker nog heel ver weg. Het klinkt inderdaad als het doffe, dreigende geluid van de oorlogstrommen van de Afrikaanse bosneger, die soms bij driehonderd tegelijk in dezelfde cadans worden geslagen, uren achtereen.

Enige sekonden bleven de drie mannen zwijgen om ingespannen te luisteren. Het geluid klonk inderdaad alsof er op een groot aantal trommen geslagen werd, zeker wel een honderdtal. Het kwam onmerkbaar dichterbij en de kracht van het geluid zwol langzaam aan.

— Is hier een weg in de buurt ? vroeg Brand.

— De weg van Lhassa naar Durkin ligt op minstens vijf kilometer hier vandaan, antwoordde Raffles.

— Loopt die in onze richting ?

— Slechts gedeeltelijk. Maar 't moet wel een heel verdragend geluid zijn, dat men op een uur lopen afstand kan horen, als er tenminste niet met kanonnen geschoten wordt.

— Wat zou het zijn, denk je ?

— Ik kan het mij echt niet voorstel-

len, moest Raffles toegeven. Misschien is het een begrafenisstoot, een nachtelijke processie. Ik had veel zin om het te gaan onderzoeken, als onze machine maar klaar was, maar wij zullen er morgen wel een paar uren werk aan hebben.

— Kunnen wij niet bij het licht van het kampvuur werken ?

— Dat is niet aan te raden. Het spannen van de draden en het stellen van de stijlen is een nauwkeurig werkje, dat beter bij daglicht gedaan kan worden. Bovendien kan niemand zeggen of wij over een half uur niet spijt zouden hebben, dat wij het vuur hebben laten branden.

Er verliep een kwartier en in die tijd was het geluid merkbaar naderbij gekomen.

— Maar zij moeten de weg hebben verlaten, riep Brand verbaasd. Ik bedoel met «ze» de lieden die dat zonderlinge geluid voortbrengen, dat zo hol en geheimzinnig door de nacht klinkt.

— Er is ook geen sprake van of zij komen hier heen en ik geloof, dat het verstandiger zal zijn, als wij een beetje oppassen. Laten wij beginnen met het vuur te doven. Wij kunnen het ieder ogenblik weer aanmaken, als wij dat wensen. Mijn zaklantaarn zal ons voldoende licht geven en wij zullen zo dicht mogelijk bij de machine blijven.

Henderson schopte met zijn zware laars de brandende takken van het houtvuur uit elkaar dat spoedig uitdoofde. De duisternis was nu volkomen. Slechts nu en dan kon het maanlicht zich een weg banen door de zware wolken, die haar meestentijds bedekten.

Plotseling, op verre afstand nog, zagen de drie mannen tussen het geboomte, dat de Oosterlijke helling van het ravijn bedekte, op de top daarvan een rosachtig schijnsel, nog maar heel flauwtjes, maar dat voortdurend duidelijker werd en dichterbij kwam. Nu en dan verdween het, om een ogenblik later weer te voorschijn te komen.

— Voor den drommel, wat kan dat te betekenen hebben ? riep Brand uit.

— Ik geloof, dat ik het net bij het rechte einde had en dat wij hier te

doen hebben met een nachtelijke processie, die van Lhassa is gekomen, antwoordde Raffles. Maar wat die kerels hier komen uitvoeren, dat is mij een raadsel. Wij zullen het echter gauw genoeg zien, want als ik mij niet vergis, dan komt de processie onze richting uit.

Het geluid van de trommels was nu duidelijk verneembaar. Er moesten er zeker een groot aantal zijn, want de klank leek nu op het gerommel van de donder. De rossige plek, boven aan de helling, scheen zich hoe langer hoe meer uit te trekken en leek tenslotte op een vurige slang van monsterachtige afmeting, die zich langzaam langs de helling naar beneden kronkelde en een gebaand pad scheen te volgen. Op sommige plaatsen, waar de bomen ver uit elkaar stonden, werd al het schijnsel van fakkels zichtbaar.

Op dat ogenblik bevond de kop van de optocht zich omstreeks een kwartier van de verbaasde reizigers.

— Mijn hemel, hoeveel zijn er daar wel? riep Brand verrast uit.

— Naar schatting op zijn minst twee duizend personen, Charles, antwoordde Raffles, die zijn nachtkijker uit de cockpit van de machine was gaan halen en voor het oog had gebracht.

Toen hij het instrument weer liet zakken, lag er een ernstige uitdrukking op zijn gezicht en hij zei:

— Ik hoop dat zij ons niet zullen zien.

— Waarom niet? vroeg Brand, lopen wij dan gevaar.

— Misschien wel. De Dalai Lama is er bij. Het is een hele indrukwekkende processie en waarschijnlijk van godsdienstige aard. Ik hoop voor een lief ding, dat het noodlot ons niet naar een van de heilige plaatsen heeft gebracht, want dan zou ons lot niet twijfelachtig zijn, als zij ons in handen krijgen.

— Toen ik vanochtend uit het bos hout ging halen voor het vuur, mylord, heb ik ongeveer midden op de helling een drie meter hoge, rood beschilderde paal gezien, het bovendeinde afgerond en beschilderd met witte, Chinese lettertekens, zei Henderson. Kan dat ook iets te betekenen hebben?

— Dat heeft heel veel te betekenen, James, antwoordde Raffles hoofdschuddend en met gefronst voorhoofd. Had de paal nog meer kentekenen?

— Ja, er hing aan een groen koord een lange, witte paardenstaart. Ik dacht dat ik met een soort vogelverschrikker te doen had.

— En het was inderdaad een men-
schenverschrikker, antwoordde Raffles. Ik wilde, dat je mij dit eerder had verteld. Je hebt de grenspaal van het Heilige Gebied gezien. Geen Europeaan waagt het de voet te zetten op grond, die heilig is verklaard.

— Dan zitten wij in een mooi parket, bromde Brand. Kunnen wij niet met de machine opstijgen, zoals zij is?

— Dank je wel. Trouwens dat is onmogelijk. De stijlen moeten nog vastgemaakt, de romp rust nog op de primitieve bok van boomstammen en zodra ik de electro-motor in beweging zou brengen, zou het toestel voorover kantelen en de snel draaiende schroef zou tegen de aarde versplinteren. Wij moeten in 's hemelsnaam maar hopen, dat wij niet gezien worden.

Intussen kwam de stoet steeds dichterbij. De kop was nu tot halverwege de helling genaderd, waar de bomen schaars waren. Het was duidelijk dat de processie het laagste gedeelte van de vallei opzocht. Zelfs met het blote oog kon men nu duidelijk alle bijzonderheden van die zonderlinge processie onderscheiden.

De stoet werd geopend door een twintigtal fakkeldragers, allemaal in witte gewaden, bestaande uit wijde buizen, mouwen die tot over de vingertoppen reikten en broeken tot even over de knie. De benen waren bloot en de fakkeldragers liepen op sandalen van ebbenhout, met riempjes aan de voeten bevestigd. Hun hoofden waren bedekt door grote punthoeden, met brede randen, van biezen gevlochten, zoals ook de eigenlijke Chinezen ze veel dragen.

Achter hen volgde een afdeling trommelslagers, vijftig man sterk, gekleed in een soort lange jas zonder kraag, van het vel van de yak vervaardigd,

met de lange haren naar buiten. Zij droegen een puntige muts van dezelfde stof en aan een brede riem hingen hun trommels, waarvan zij het sterk gespannen vel met de gebalde vuisten in een eentonige, eigenaardige cadans besloegen. De trommels zelf waren van koper en hadden enigszins de vorm van een kort sulkerbrood.

Na de trommelslagers kwam een kleine afdeling bazuinblazers en nu werden ook de schelle, doordringende kreten duidelijker, die de drie Europeanen al enige malen meenden te horen, boven het gerommel van de trommels uit. Het waren twintig mannen, maar tien waren de eigenlijke muzikanten. Zij bleven op koperen bazuinen van meer dan twee meter lengte, waarvan het ene uiteinde rustte op de schouders van een helper.

Op hen volgde opnieuw een afdeling fakkeldragers en daarop een troep soldaten, want dat zouden het wel zijn, naar hun bewapening te oordelen. En het was waar: het was een buitengewoon fantastisch schouwspel.

De soldaten, allen grote en krachtig gebouwde mannen, droegen een zilveren maliënkolder, die van onderen puntig was uitgesneden en hun tot aan de knieën reikte. De benen waren gestoken in een nauwe broek, eveneens met zilveren maliën bestikt en de bovenkant van de vingers was beschermd door een soort halve handschoen, uit kleine zilveren platen bestaande, op leer bevestigd en die met dunne riempjes op hun plaats werden gehouden. Hun hoofd was gedekt door een eigenaardige puntig toelopende, zilveren helm, met een smal voorstuk, dat de neus moest beschermen tegen zwaardslagen. Een kwast van rood gekleurd paardenhaar stond als 'n vurige vlam van de helmen overeind.

Een met zilveren plaatjes bedekte kinband en zilveren wangbeschermers deden de helmen veel lijken op die, waarmee men de helden uit de Griekse Oudheid ziet afgebeeld, de puntige vorm echter herinnerde aan het hoofddeksel van de Perzische krijgers van vóór de Christelijke jaartelling.

Het schubbenjak werd met een brede leren riem, met gouden platen versierd, om het middel dicht getrokken en aan die riem hing op de linkerheup een krom zwaard, met een ivoren greep en in een schede van rood fluweel.

De linkerhand hield de grote, met koper beslagen ronde as vast, de rechtervuist omklemde de ebbenhouten schacht van de hellebaard, een vreselijk wapen, met scherpe, puntige weerhaken en een zaagvormige punt.

Statig en plechtig liepen deze soldaten voorbij en zij maakten plaats voor een afdeling priesters, bonzen, in witte gewaden, met kaal geschoren hoofden, de handen over de maag gevouwen.

Daarop volgde een afdeling ruitjerij en zo mogelijk overtrof de schittering van hun wapenrusting nog die van het voetvolk. De tuigen van de paarden, de zadels en hoofdstellen, tot zelfs de riemen van de stijgbeugels waren met zilveren en gouden plaatjes versierd, die fonkelden in het licht van de fakkels. Dat was de lijfwacht van de Dalai Lama, die nu zelf in zicht kwam.

Hij was gezeten op een draagstoel van het zuiverste ivoor, staande op een draagbaar met hele lange armen, die door twintig slaven werd gedragen. Een lang kleed hing van die troonzetel tot bijna aan de grond af.

De Dalai Lama was helemaal in gele zijde gekleed: de kleur van de hoogste waardigheid in China, Mongolië en Tibet. Hij was een zwaarlijvige, nog tamelijke jonge man met een breed gezicht kleine, gitzwarte ogen, schuin in het gezicht geplaatst, een lange snor, waarvan de punten hem tot bijna op de borst vielen en een soort mijter op het hoofd, die bijzonder zwaar moest zijn, want hij werd ter weerszijden ondersteund door gaffels, die op de schouders rustten, en dat was ook wel nodig, want deze mijter, bijna een halve meter hoog, bestond uit klinkklaar goud. De Dalai Lama zat iets voorovergebogen, met opgetrokken schouders, en het gewicht van zijn zware kroon scheen hem te drukken.

Er volgde nu een afdeling voetvolk,

wéér fakkeldragers, bazuinblazers, een groep priesters, telkens weer opnieuw priesters van lagere orde, die fakkels en gebedmolentjes droegen, terwijl nu en dan de lucht verscheurd werd door de klagende kreet van de koperen bazuinen, waarop alle muzikanten tegelijkertijd bliezen.

Maar vlak achter de Dalai Lama had een man gelopen, die speciaal de aandacht van de drie reizigers had getrokken. Hij was groter dan alle anderen, die in de stoet meeliepen, zwaar gebouwd en gekleed in een soort mantel van leeuwenvellen en een zeer korte broek van schapenvel. Zijn donkergele huid glansde in het licht van de fakkels. Hij had zulke ruige wenkbrauwen, dat er van zijn ogen bijna niets te zien was en dicht, zwart krulhaar. Op de rechterschouder droeg hij een zwaard van onwaarschijnlijke afmetingen, waarvan het lemmet als zilver glansde. De kling was dicht onder de ivoren greep, die een stootplaat had van omstreeks vijf centimeters breedte, maar aan het einde dicht bij de punt minstens een decimeter. Het lemmet, waarvan de rug bijna een duim breed was, was flauw gebogen en zeker meer dan een meter lang.

Henderson keek de man vol verbazing na, die daar trots verder liep, en vroeg toen fluisterend:

— Wat is dat voor een rare kerel, mylord?

— Dat is de beul, de scherprechter, als je dat woord liever hoort, James, antwoordde Raffles even zacht.

— Mijn God, er zullen hier toch geen mensenoffers gebracht worden? zei Brand ontzet.

— Daarvoor zou ik mijn hand niet in het vuur durven steken, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Bedenk dat wij nog maar weinig van dit land weten en dat er in sommige streken een barbaarsheid heerst, waarvan wij ons geen voorstelling kunnen vormen, doch waarvan wij ons een klein idee kunnen vormen bij het lezen van «De Tuin der Martelingen» van Octave Mirbeau. Het is natuurlijk jou evengoed bekend als

mij, dat de Chinezen van oudsher bekend hebben gestaan wegens de verfijnde martelingen, die zij op hun gevangenen en vijanden toepassen.

De processie trok nog steeds voorbij en het was alsof zij verder van haar weg afweek en de plek, waar de drie mannen stonden naderde.

Raffles begon zich ongerust te maken, want ieder ogenblik konden de omtrekken van de achter enig struikgewas maar half verborgen vliegmaschine ontdekt worden. Het schijnsel van de fakkels was bovendien sterk genoeg om ook de plek te verlichten, waar de mannen plat op de grond lagen.

Toen de stoet bijna voorbij was, gebeurde het ongeluk, juist toen de drie mannen meenden dat zij in veiligheid zouden zijn.

Van de laatste afdeling fakkeldragers die op dat ogenblik op nauwelijks honderd passen voorbij trok, keek een van de mannen opzij en ontdekte de machine, de wonderlijke reuzenvogel. Hij liet een schrille kreet horen, riep een paar woorden in een onbegrijpelijke taal en dadelijk wendden zich alle ogen in de richting van de machine, waardoor op hetzelfde ogenblik ook de Europeanen gezien werden.

Op zachte toon beval Raffles snel:

— Verdwyn door de struiken, James. Wij zullen doen alsof wij met z'n tweeën alleen zijn. Aan tegenstand valt natuurlijk niet te denken, zelfs al hebben wij vuurwapens. Het is trouwens niet zeker, dat zij die ook niet zullen hebben.

— Maar mylord... wierp de reus tegen.

— Doe wat ik je zeg, James. Je zult ons van meer nut kunnen zijn, als zij je niet vinden. Houd alleen een oogje in het zeil, vertoon je zo min mogelijk en volg de stoet, zodat je weet waar zij ons heenvoeren. En maak nu gauw dat je wegkomt, want daar komen ze al aan!

Met tegenzin en na snel zijn geweer, revolver en jachtmes te hebben gegrepen, trok Henderson zich haastig terug in het dichte struikgewas, vast besloten onmiddellijk in te grijpen, wanneer hij

maar een hand tegen zijn meester zag opheffen.

— Maar zullen wij ons dan helemaal niet verdedigen, Edward? riep Brand uit, die bleek en vastberaden was opgesprongen om de Tibetanen af te wachten.

— Ik verbied je om een schot te lossen, Charles, zei Raffles streng. Het zou onze zaak slechts verergeren, als wij bloed vergoten. Misschien loopt alles wel goed af en zal de Dalai Lama het niet wagen zich aan Engelsen te vergrijpen.

Intussen waren een dertigtal fakkel-dragers komen toesnellen. Zij waren niet gewapend, maar het zou dwaasheid geweest zijn, te willen proberen, zich tegen die overmacht te verweren.

Raffles en Brand bleven dan ook opbeweeglijk op dezelfde plaats staan, en een ogenblik later werden zij gegrepen, hun handen werden met touwen op de rug vastgebonden en een tiental mannen snelden met hen naar de plaats waar de Opperpriester zich in de stoet bevond.

HOOFDSTUK VI.

DE SCHAT VAN DE DALAI-LAMA

Het duurde bijna tien minuten alvorens de fakkel-dragers de Dalai Lama hadden ingehaald en de processie was zo lang, dat men in het midden daarvan niets had gemerkt van wat er aan de staart van de optocht was gebeurd.

Een van de fakkel-dragers wierp zich ter aarde en riep enige woorden, die onmiddellijk de hele stoet tot stilstand brachten. Enige soldaten kwamen al met het opgeheven kromzwaard in de hand toesnellen, gereed om de «Blanke Duivels» het hoofd te splijten, toen de Opperpriester de hand ophief en een kort bevel sprak, waarop de soldaten hun plaatsen weer innamen en hun blinkende zwaarden opstaken. Enige fakkel-dragers voerden Raffles en Brand tot vlak voor de ivoren draagstoel, die de dragers op de grond hadden neergezet.

De Opperpriester liet zijn zwarte ogen beurtelings op Raffles en Brand rusten

en scheen diep na te denken. Op zijn breed, geel gezicht waren verschillende aandoeningen te lezen, waarin woede en wraakzucht tenslotte de overmacht schenen te behouden. Hij sprak enige woorden Engels blijkbaar en vroeg in die taal:

— Wie bent u?

— Engelsen, antwoordde Raffles onmiddellijk.

Hij gebruikte de Chinese taal, waarvan hij genoeg kende, om er zich althans begrijpelijk in te kunnen maken.

— Hoe komt u hier?

Raffles, die het niet wenselijk vond, direkt over zijn machine te praten, antwoordde:

— Wij zijn hier binnen getrokken, o Dalai Lama, om van de schoonheden van uw land te genieten.

— Hoe bent u hier gekomen? drong de Opperpriester, met een lelijke grins om zijn dikke lippen, aan.

Raffles begreep wel, dat hij de waarheid toch onmogelijk langer verborgen zou kunnen houden en antwoordde dus:

— Wij zijn gekomen door de lucht, Hoge priester.

— U waagt het toch niet, vreemde hond, de draak met mij te steken?

— Ik sprak de waarheid, o Heerser, antwoordde Raffles bedaard.

Het was hem ingevallen, dat het hem misschien van nut zou kunnen zijn, als de Tibetanen hem zouden beschouwen als een soort van bovenaards wezen. Maar hij zag snel in, dat de Hoge priester hem niet geloofde. Hij had beslist nog geen vliegmaschine of een bestuurbare ballon gezien en dat een sterfelijk wezen door de lucht kon reizen, was voor hem onbegrijpelijk. Raffles, die zag wat er in hem omging, vervolgde:

— U kunt mijn reuzevogel zien, Dalai Lama en ik zal u tonen hoe ik vlieg.

De Opperpriester boog zich voorzichtig iets voorover, om zijn gouden mijter niet te laten vallen, wierp Raffles een boosaardige blik toen en zei:

— Het is goed. Morgen als de zon aan de hemel rijst, zult u zich in de lucht verheffen en vliegen als de vogels. U bent mijn gevangene. Weet u niet, dat u hier de voet hebt durven zetten op gewijde grond?

— Ik wist het niet, antwoordde Raffles kalm. Indien ik het wel had geweten, zou ik deze plek vermeden hebben. Ik werd gedwongen met mijn wondervogel hier neer te strijken.

— U kunt hem dus niet bevelen, zoals u wilt? hernam de Opperpriester op minachtende toon. Dan bent u ook geen tovenaars.

— Ik heb er mij ook niet voor uitgegeven, Opperpriester, antwoordde Raffles bedaard.

De Dalai Lama keek Raffles nog enige ogenblikken aan, zwijgend en met een blik vol fanatieke wraakzucht en hernam toen op korte toon:

— U zult hier blijven, onder deugdelijke bewaking. Wat wij te doen hebben, is niet bestemd voor uw ongewijde ogen. En ik herhaal, dat u morgen, bij

het krieken van de dag, uw woord gestand zult doen en mij de wondervogel zult tonen, waarmee u zegt te kunnen vliegen. Doet u dat niet, dan zal het u het leven kosten. Want volgens de wetten van ons land bent u de dood schuldig. Verheft u zich in de lucht, alleen wel te verstaan, want uw makker sterft, als u niet terugkeert, dan... zal ik onze Goden raadplegen en uw lot zal afhangen van wat zij over u beschikken.

Er werden enige haastige bevelen gegeven, en een afdeling soldaten ongeveer twintig man sterk, werd achtergelaten, om de twee gevangenen te bewaken. De draagstoel werd weer op de sterke schouders van de dragers geheven en de Opperpriester wierp nog een veelbetekenende blik op de twee gevangenen. Daarop trok de stoet verder.

Langzamerhand verflauwde de flakkerende gloed van het fakkellicht en de tonen van de handtrommels en van de bazuinen stierven weg, zonder echter helemaal op te houden.

Raffles en Brand waren zo dicht mogelijk bij elkaar gebleven, om in de dichte duisternis elkaar niet uit het oog te verliezen. Zij wisten, dat Henderson in de buurt moest zijn, maar hoe zou de reus er in kunnen slagen, hen onder deze omstandigheden te bevrijden? De duisternis was zo volkomen, dat hij onmogelijk iets zou kunnen onderscheiden en niet eens kon weten, waar Raffles en Brand zich bevonden. Evenmin kon het hem bekend zijn, hoe groot het aantal bewakers was en of zij misschien niet van vuurwapens waren voorzien. Het zou dus van zijn kant erg onvoorzichtig zijn geweest, als hij in het wilde weg een poging tot bevrijding had gewaagd. Want de soldaten schenen vast besloten te zijn, onmiddellijk van hun hellebaarden gebruik te maken en zij zagen er grimmig genoeg uit.

De toestand veanderde echter in zoverre, dat twee van de soldaten, die hun fakkels bij zich bleken te hebben, deze hadden ontstoken, zodat de kleine groep van gevangenen en bewakers nu rossig verlicht werd door de in de grond ge-

stoken fakkels.

Niet zonder bitterheid dacht Brand na over het lot, dat hem en zijn beide metgezellen zo onverwacht had getroffen. De volgende dag, na enige uren werk zou het onderstel vernieuwd zijn gwoest en de machine had kunnen opstijgen, de ontmoeting met deze woeste, fanatieke, onbeschaafde Tibetanen zou achterwege zijn gebleven en zij zouden waarschijnlijk de volgende middag veilig en wel dicht bij Lahore zijn gedaald.

Hij zag de toekomst vrij duister in, want hij begreep maar al te goed, dat de Dalai Lama zich echt niet zou laten weerhouden uit vrees voor de Engelsen, om een paar Europeanen die het Heilige grondgebied geschonden hadden, ter dood te laten brengen. Trouwens, in Tibet waren al duizenden vreemdelingen ter dood gebracht, zonder dat er ooit een haan naar gekraaid had en zonder dat een enkele westerse regering het ooit gewaagd had, dienaangaande om opheldering te vragen.

Brand dacht hier nog over na, toen er een eigenaardig, kloppend geluid, als dat van de snavel van een boomspecht, zijn oor trof. Het kloppen klonk onregelmatig, met lange en korte tussenpozen. Het had een vrij heldere klank, maar het was onmogelijk te zeggen waar het vandaan kwam.

— Wat zou dat zijn? vroeg de jonge man op zachte toon.

— Dat is Henderson, antwoordde Raffles lakoniek. Hij spreekt met ons. Luister maar goed toe; hij gebruikt morsetekens.

Inderdaad daar werd getelegrafeerd. De beide vrienden zwegen enige tijd en toen het kloppen ophield, vroeg Brand:

— Wat zegt hij? Ik heb het niet kunnen volgen, omdat ik het begin gemist heb.

— Hij vraagt of hij het zal wagen de twintig soldaten op het lijf te vallen.

— Wat zul je antwoorden?

— Natuurlijk zal ik het hem ten strengste verbieden. Het zou zelfmoord zijn. De soldaten zitten dicht om ons heen in een kring en hij kan zijn revolver dus niet gebruiken. Bovendien

zou hij dadelijk zijn ontdekt en ik verzeker je, dat die Mongolen uitstekend met hun zwaard weten om te gaan. Hij zou er misschien vier of vijf doden en de rest zou het hem doen.

— Wat dan?

— Ik zal hem zeggen dat hij voorlopig niets moet doen, want dat wij geen onmiddellijk gevaar lopen en dat hij liever moet gaan zien, wat de Dalai Lama 's gaan uitvoeren. Dan moet hij terugkeren en mij dat vertellen.

Op dat ogenblik zette een van de soldaten de punt van zijn hellebaard op de borst van Raffles en beval hem met barse stem te zwijgen. Raffles gehoorzaamde, maar een ogenblik later begon hij, schijnbaar om zich de tijd te verdrijven, met ongeregelde tussenpozen de hakken van zijn laarzen tegen elkaar te slaan. Het geluid was goed hoorbaar in de nachtelijke stilte, om op minstens vijftig meter afstand te kunnen worden gehoord. Op die manier deelde hij Henderson mee wat hij van hem verlangde en het korte antwoord luidde:

— In orde, mylord, ik ga op weg.

De nacht verliep traag. Brand kon de slaap niet vatten; het beeld van de bijna naakte beul, met zijn reusachtig, vlijmscherp geslepen beulzwaard, zweefde hem voortdurend voor de geest en somtijds huiverde hij, meende hij het koude lemmet al in de nek te voelen. Enkele malen keek hij naar Raffles, die zich naast hem op de grond had uitgestrekt en hij verbaasde zich niet eens bijzonder, toen hij zag dat de stoutmoedige avonturier zo rustig sliep, alsof hij in zijn bed, in het kleine herenhuis in de Cromwell Street in Londen lag.

Langzaam, al te langzaam naar zijn z'n, week de duisternis van de nacht voor het licht van de zon en toen de schemering van de ochtend was aangebroken, naderde opnieuw het geraas van trommels en bazuinen.

De processie was blijkbaar op de toerogtocht. Het was bijna dag, toen de kop van de stoet zichtbaar werd tussen de bomen.

Raffles was wakker geworden door het geaas van de trommels, opende de

ogen en scheen dadelijk tot het besef van zijn toestand te geraken. Hij keek Brand glimlachend aan en zei:

— Goede morgen, Charles. Goed geslapen?

— Of ik geslapen heb? En goed nog wel? Ik heb geen oog dicht gedaan, antwoordde Brand zuchtend. Het is mij onbegrijpelijk, hoe jij onder dergelijke omstandigheden kunt slapen.

— Waarom zou ik niet? Het gras is zacht genoeg. Ik heb het alleen een beetje koud gehad.

— Maar denk je dan helemaal niet aan het gevaar dat ons bedreigt?

— Daar denk ik aan als ik wakker ben, niet als ik slaap. De nacht is om te slapen en niet om zich het hoofd te breken over zaken, die waarschijnlijk toch onvermijdelijk zijn.

— Wat denk je dat er met ons gebeurt, als wij in een of ander opzicht de toorn van de Dalai Lama opwekken?

— Ik geloof niet, dat die nog opgewekt hoeft te worden. Onze Opperpriester is waarschijnlijk vast van plan ons onder een of ander voorwendsel naar betere gewesten te zenden.

— Op welke wijze?

— Wel, op de vlugste en meest afdoende wijze. Heb je niet gezien, dat hij zijn lijfsbeul bij zich heeft?

— Je vat het nogal kalm op, Edward.

— Wat wil je dan dat ik doe? Moet ik als een razende Roelandt rondlopen, mij wanhopig op de borst slaan en mijn haren uitrukken? Als ik het zou willen, dan zou ik het toch niet kunnen, met de op mijn rug gebonden handen. Wij zijn trouwens nog zo ver niet; er kan nog heel wat gebeuren en ik reken op onze vliegmachine en op onze brave Henderson, die straks wel van zijn onderzoekstocht zal terugkeren.

Raffles had nog nauwelijks uitgesproken, of daar klonk het kloppen opnieuw, nu op zeer verre afstand. Zwiggend luisterden de beide vrienden toe.

— Ik ben hen gevolgd, mylord, zo luidde de boodschap, en ik heb gezien, hoe die lelijke kerel met zijn hangsnorren een grote hoeveelheid goud en edelgesteenten verborgen heeft in een grote

spelonk, die ik wel zou kunnen terugvinden, geloof ik. Wat moet ik nu doen?

En het laconieke antwoord van Raffles klonk:

— Wachten en oppassen.

De stoet was intussen de plek genaderd, waar de gevangenen binnen de kring van de twintig soldaten zaten, die thans allen hun hellebaarden op hen gericht hadden. De dragers hadden de ivoren draagstoel neergezet en de Dalai Lama, na zich van zijn gouden mijter te hebben ontdaan en die aan een der priesters in bewaring te hebben gegeven, verhief zich van zijn zetel, daalde er langzaam van af en kwam op de beide gevangenen toe. Hij keek hen beiden een ogenblik aan met zijn schuin geplaatste, koolzwarte ogen en zei toen:

— Nu is het ogenblik aangebroken, vreemdeling. U zult nu uw belofte gestand doen en u voor mijn ogen in de lucht verheffen. En bent u een bedrieger gebleken, dan...

Hij week iets op zij en gaf zo het gezicht vrij op de beul, die grijnzend het kromme zwaard ophief en er met de uitgestrekte wijsvinger van zijn linkerhand naar wees. Hij trok zich een hoofdhaar uit, hield het boven de snede van het zwaard en met een vlugge beweging sloeg hij het haar in tweeën op de als een scheermes zo scherpe snede van zijn beulzwaard.

— Het is althans een troost dat hij geen tweemaal zal hoeven te slaan, bromde Raffles zacht tegen Brand.

— Als het een troost is, dan is het een schrale, meende Brand, die onwillkeurig even verbleekte. Mijn hoofd is misschien niet mooi meer, nu ik mij in geen vijf dagen heb kunnen scheren, maar in ieder geval hecht ik er aan, en ik zou er mij liever niet van laten scheiden.

— Zover zijn wij nog lang niet, beste Charles, zei Raffles zacht.

De Dalai Lama had nu de machine in het oog gekregen en liep er langzaam naar toe, maar niet dan nadat hij een dertigtal soldaten van zijn lijfgarde om zich heen had verzameld. Driemaal liep hij langzaam om het toe-

stel heen, met zijn lijfwacht op de hie-
len, maar zonder het te wagen, de ma-
chine aan te raken. Toen keerde hij
terug en beval kortaf, zich tot Raffles
wendend:

— Vlieg!

— Dat zal ik, Opperpriester, maar
mijn vogel is gewond, en ik zal hem
eerst moeten genezen, antwoordde Raf-
fles, en hij wees met het hoofd in de
richting van het onderstel. Zijn poten
zijn gebroken, u moet mij toestemming
geven, die poten eerst te maken.

De Dalai Lama keek Raffles wan-
trouwend aan en vroeg toen:

— Kunt u dat alleen?

— Nee, daarbij heb ik mijn metge-
zel nodig.

— Goed, u kunt beiden werken gaan,
maar ieder van u zal door drie van mijn
soldaten met het blanke zwaard in de
vuist worden vergezeld. Bij de minste
verdachte beweging zullen zij u het
hoofd splijten!

Een korte beweging met het hoofd
was voor de soldaten voldoende om de
touwen los te maken, waarmee de armen
van de twee vrienden nog altijd gebon-
den waren. Hun armen waren erg pijn-
lijk en stijf en het duurde wel tien mi-
nuten eer zij de gevolgen van de ge-
stremde bloedsomloop te boven waren
gekomen.

Daarop gingen zij dadelijk snel aan
de slag, op de voet gevolgd door drie sol-
daten met het ontblote zwaard in de
hand, gereed om dadelijk toe te slaan.
Zij zochten de op maat gezaagde stijlen
en stalen spaken bij elkaar, vervingen
achtereenvolgens de gebroken steunlat-
ten door nieuwe, spanden de draden,
richtten de spaken van het totaal ver-
borgten wiel, legden er een nieuwe band
om en verbonden de beide wielen door
een nieuwe, holle, stalen as. Ondertus-
sen spraken zij zacht met elkaar, zon-
der dat de soldaten begrepen wat zij
zeiden.

Het werk duurde bijna drie uren en
het hele gevolg van de Opperpriester
vormde een grote kring om de vliegma-
chine, ofschoon op veilige afstand, want
een vage vrees voor die wonderlijke vo-

gel beheerste hen.

Een hopman van de lijfwacht, die
nauwkeurig had toegekeken, greep, toen
het werk bijna geëindigd was, Brand
onverhoeds bij de schouder en leidde
de jongeman weg. Raffles riep hem nog
een paar woorden na en Brand glim-
lachte.

De Dalai Lama was opnieuw op Raf-
fles toegelopen, en zei nu:

— Luister, vreemdeling. U zult zich
nu in de lucht verheffen, zoals u beloofd
hebt. Doet u dat, dan zou u kunnen
vluchten. Maar dit zeg ik u, bent u
binnen een kwartier niet teruggekeerd,
dan vliegt het hoofd van uw vriend
van zijn schouders.

— Binnen een kwartier zal ik terug
zijn, antwoordde Raffles bedaard.

Hij stapte op het toestel toe, onder-
zocht alle delen nog eens nauwkeurig
en zag dat hij volkomen op het toe-
stel zou kunnen vertrouwen. Hij klom
in de cockpit, na Brand nog eens te
hebben toegeknikt, kroop achter de
stuurknuppel en haalde de kleine hef-
boom over, die de schroef in beweging
bracht. Met een klepperend geraas be-
gon de schroef te draaien en nog vijftig
meters dwarrelden takken en bladeren
als in een wervelstorm omhoog.

Door een bovenaardse vrees aange-
grepen, hieven alle Tibetanen, zonder
uitzondering, een luid gehuil aan en bij-
na tegelijkertijd wierpen zij zich plat
voorover op de grond. Zelfs de beul,
de soldaten van de lijfwacht en de
Dalai Lama in hoogst eigen persoon
waren op hun knieën gevallen en sche-
nen een of andere Godheid aan te roe-
pen om hen te beschermen.

Toen veranderde het geklepper van
de schroef in een regelmatig gegons,
de wondervogel kwam in beweging,
schoot vooruit en met een schreeuw van
ontzetting maakte de hele menigte
ruime baan, in alle richtingen wegstui-
vend. Met trillende knieën staarde de
Opperpriester naar het wonder.

«De Duivel der Lucht» had de grond
verlaten en schoot nu pijnsnel omhoog.
De Tibetanen riepen hun huisgenoten
aan, bevangen door een ware paniek en

sidderend van vrees. Steeds hoger steeg «De Duivel der Lucht» en beschreef grote cirkels, achten en spiralen, dook plotseling omlaag, schoot bijna rechtstandig de lucht weer in en draaide om zijn lengteas.

Onwillekeurig waren allen teruggeweken en eindelijk waagde de een na de ander het naar boven te kijken en de wondervogel in zijn vlucht te volgen.

Toen daalde de machine ineens en op verre afstand scheen zij even de grond te raken en verdween uit het zicht achter een dicht bosje...

Onmiddellijk daarna echter vertoonde de wonderbare vogel zich opnieuw, steeg opnieuw omhoog, beschreef een grote bocht en stootte plotseling, zijn vaart blijkbaar aanzienlijk verminderend, op de troep Tibetanen af, die schreeuwend en gillend uiteensloven, bevreesd dat het monster hen mee de lucht in zou voeren.

Maar Charles Brand bleef rustig op dezelfde plek staan, helemaal alleen, want nu hadden zelfs de soldaten en de beul een veilig heenkomen gezocht. De machine was tot op nauwelijks vijf meter van de grond gedaald en kwam met luid geraas van de schroef aanstuiwen. Brand had zich omgewend, zodat hij met het gezicht naar de machine gekeerd stond. Hij wist dat het gevaarlijke ogenblik genaderd was.

«De Duivel der Lucht» daalde nu zo ver, dat de wielen ongeveer twee meter van de grond waren. En toen zij over Brand zou heenschieren, deed deze een geweldige sprong en greep met beide handen de stalen as, die de wielen van het onderstel verbond.

Een paar seconden later zweefde hij tussen hemel en aarde, en de kreten van schrik van de Tibetanen waren overgegaan in een gehuil van woede. De beul hief met een machteloos gebaar van wraakzucht zijn zwaard op en de Dalai Lama hief de gebalde vuisten ten hemel en riep zeker de hulp in van alle kwade geesten, om de reuzenvogel te verdelgen.

In allerijl kwamen sommige soldaten aandragen met een paar ouderwetse snaphanen, voorladers, misschien vele

eeuwen geleden veroverd, maar nog voor een van die verroeste wapens bij het eerste schot uiteen was gesprongen, bevond de «Duivel der Lucht» zich al in veiligheid.

Brand had behendig een been over de as geslagen, trok zich op aan de stijlen, ging op de as staan, greep de rand van de cockpit en werkte zich naar binnen, waar hij vlak tegenover Henderson belandde, die met Busto op zijn knieën zat en Brand met een grijns-lachje de brede hand toestak, terwijl hij zei:

— Welkom aan boord, mijnheer Brand. Dat hebt u knap gedaan!

— Zeg maar liever, dat mylord het knap gedaan heeft, zei Charles. Het springen is niet zo moeilijk als het sturen van de machine. Als ik gemist had, dan... dan zou die vreselijke kerel met zijn beulzwaard...

— Op dit ogenblik met uw hoofd te koop lopen, mijnheer Brand, vulde Henderson de zin aan. Het zal een hele teleurstelling voor dat heerschap zijn geweest.

Brand had zich naar Raffles overgebogen, die hem glimlachend aanzag en vroeg nu:

— Waar gaan wij nu heen?

— Naar de plek, die Henderson ons zal aanwijzen en waar de Dalai Lama al zijn kostbaarheden verstopt heeft.

— Hoe kom je aan Henderson?

— Wel, ik heb hem aan boord genomen in een ander gedeelte van de vallei waar hij achter een dicht bosje verborgen was, in gezelschap van onze geweren en van mijn brave Busto. Wij hebben bij de zaak dus niets verloren dan onze tent, en dat verlies is niet onherstelbaar.

Raffles had de machine met opzet zoveel mogelijk laten dalen en er waren nog geen vijf minuten verlopen of hij wendde zich tot Henderson met de vraag:

— Is het hier ergens, James?

De reus keek naar buiten en riep uit:

— Daarginds, mylord, dicht bij die eigenaardige gevormde bergtop.

— Een landing zal hier niet gemak-

kelijk zijn, maar toch moet het maar. Die Mongolen hebben ons zoveel schrik aangejaagd, dat wij hen wel mogen laten bloeden.

— Wat betekent dat verstoppen van die kostbaarheden eigenlijk? vroeg Brand.

— Wel, wij zullen daar waarschijnlijk gewoon de schatkamer vinden van de Opperpriester, en daar zo goed als alles geofferd en gestolen is, maak ik er mij volstrekt geen gewetensbezwaar uit, die schatkamer voor een groot gedeelte op te ruimen.

Onder het spreken had Raffles uitgekeken naar een gunstig landingsterrein en meende dit eindelijk gevonden te hebben in een klein bergplateau, zo goed als geheel kaal, waar geen enkel graspiertje groeide. Hij liet het toestel nog wat meer dalen, tot hij tenslotte landde op het rotsplateau, ongeveer tweehonderd meter boven de bodem van de vallei, die zij net verlaten hadden en bijna aan het einde daarvan.

Toen de drie mannen waren uitgestegen, vroeg Raffles aan Henderson:

— Geloof je dat je de plek van hieraf zult kunnen vinden?

— Ik zou het haast denken, mylord, als u mij de gelegenheid geeft om mij even te oriënteren, antwoordde de reus.

— Ga je gang, wij hebben nu gelukkig de tijd en je hoeft je niet te haasten.

Henderson begaf zich naar de rand van de hoogvlakte, keek aandachtig in het rond, zocht de vallei in de diepte, met zijn ogen af en keerde toen haastig terug met de uitroep:

— Ik heb het al gevonden, mylord. Het is daarginds, bij die merkwaardig gevormde rots, in de vorm van een reusachtige vinger, die naar de Hemel schijnt te wijzen en die ik zelfs in de duisternis heb kunnen opmerken. De processie kwam van die kant, onder die bomen uit en ging toen langs dat pad, waarvan wij hier nauwelijks tien minuten verwijderd zijn.

— Dan zullen wij ons toestel nog wat verder naar de rand van de hoogvlakte trekken. Des te korter hoeven

wij het aan zijn lot over te laten, zei Raffles.

De drie mannen spanden zich dus voor het vliegtuig en trokken het zo ver zij konden door, in de richting van de eigenaardig gevormde rotsplek, die inderdaad veel leek op een omhoog wijzende reuzenvinger.

Raffles nam de omgeving een paar minuten goed in zich op en bemerkte dat hij langs en smal pad de rotsnaald zou kunnen bereiken. De drie mannen grepen hun revolvers en geweren en daar de houding van de hond zodanig was, dat zij volkomen gerust konden zijn, begonnen zij het smalle rotspad af te dalen, voorafgegaan door Henderson, die de weg wees. Binnen een kwartier hadden zij de voet van de naald bereikt. Henderson wees naar een dichtbegroeide plek en hernam:

— Daar verdwenen zij achter. De Dalai Lama was slechts vergezeld door een zestal priesters, die een zware kist schenen te dragen.

— Wij zullen het eens onderzoeken, zei Raffles.

De drie mannen gingen op het bosje toe. Zij drongen erin door, terwijl Busto snuffelend, met de kop naar de grond gekeerd, vooruit liep. Toen zei Henderson op zachte toon:

— Ik geloof dat ik daar de zware deur al zie. De Dalai Lama maakte die poort open met een grote sleutel, die schitterde alsof hij van goud was.

— Wij zullen het wel zien, antwoordde Raffles.

De drie mannen vervolgden hun weg. Nog vijf minuten en zij konden niet verder. Zij stonden nu voor de rotswand. Daarin was een zware, eikenhouten deur aangebracht door het bosje.

Raffles bukte zich en bekeek het slot.

Toen stak hij de hand in de zak, haalde er een bosje lopers uit en zei glimlachend:

— Ik had zeker niet verwacht, dat ik mijn trouwe lopers in het hartje van Tibet nog eens zou moeten gebruiken.

Hij toog aan het werk, maar het duurde slechts enkele minuten voor het ingewikkelde slot open sprong. Henderson

son duwde de zware deur open en de drie mannen gingen een rotshol binnen, bijna vijf meter hoog en zo diep, dat zij het andere einde niet konden zien. Raffles had zijn zaklantaarn ontstoken. Bij het licht daarvan zag hij een met ijzeren banden beslagen kist.

— Dat is de kist die zij droegen, mylord, riep Henderson opgewonden.

Zwijgend knielde Henderson naast de kist neer, die hij in enkele sekonden had geopend. Zij bleek een grote hoeveelheid gouden en diamanten sieraden van allerlei aard te bevatten.

— Vijfenzeventig duizend pond sterling, zei Raffles zakelijk en klapte het

deksel weer dicht.

— En hoe zwaar, mylord? vroeg Henderson.

Raffles lichtte de kist niet zonder moeite bij een der hengels van de grond en antwoordde:

— Tweehonderd kilo ongeveer.

Zonder iets te zeggen bukte de reus zich en tilde zonder inspanning de kist op zijn schouder. Allen verlieten het hol. Raffles sloot zorgvuldig de deur en zei glimlachend:

— Dat is voor ditmaal genoeg. De rest komen wij later wel eens halen, vooruit vrienden, op weg!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

ALS EEN VROUW HAAT

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266